

# Đại Minh Tinh Cái Gì Chứ? Siêu Cấp Phúc Hắc Thì Có!!!

## Contents

|                                                              |          |
|--------------------------------------------------------------|----------|
| <b>Đại Minh Tinh Cái Gì Chứ? Siêu Cấp Phúc Hắc Thì Có!!!</b> | <b>1</b> |
| 1. Chương 1 . . . . .                                        | 1        |
| 2. Chương 2 . . . . .                                        | 4        |
| 3. Chương 3 . . . . .                                        | 6        |
| 4. Chương 4 . . . . .                                        | 7        |
| 5. Chương 5 . . . . .                                        | 8        |
| 6. Chương 6 . . . . .                                        | 10       |
| 7. Chương 7 . . . . .                                        | 12       |
| 8. Chương 8 . . . . .                                        | 13       |
| 9. Chương 9 . . . . .                                        | 16       |
| 10. Chương 10 . . . . .                                      | 18       |
| 11. Chương 11 . . . . .                                      | 20       |
| 12. Chương 12 . . . . .                                      | 22       |
| 13. Chương 13 . . . . .                                      | 24       |
| 14. Chương 14 . . . . .                                      | 26       |
| 15. Chương 15 . . . . .                                      | 28       |
| 16. Chương 16 . . . . .                                      | 31       |
| 17. Chương 17 . . . . .                                      | 33       |
| 18. Chương 18 . . . . .                                      | 37       |
| 19. Chương 19 . . . . .                                      | 40       |
| 20. Chương 20 . . . . .                                      | 43       |
| 21. Chương 21 . . . . .                                      | 45       |

## Đại Minh Tinh Cái Gì Chứ? Siêu Cấp Phúc Hắc Thì Có!!!

---

### Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, trùng sinh, thanh mai trúc mã, showbiz, HE, ngược. . . Nữ chính: Jelly (Lương Thái Ngọc) Nam chính:

---

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-minh-tinh-cai-gi-chu-sieu-cap-phuc-hac-thi-co>*

## 1. Chương 1

“Ngạo Thiên cậu về rồi à?” Lương Thái Ngọc từ trong phòng bếp đi ra trên tay con cầm chiếc găng tay cao su, bộ dáng rất bận rộn nhưng vừa nhìn thấy hân liên vui vẻ hỏi han.

“Ừ.” người nào đó lạnh nhạt nhìn dáng điệu bận rộn của cô, sau đó một mỗi lười biếng ngồi dựa vào sofa. Hôm nay, hân thật sự rất mệt nha.

“Vô ăn cơm đi, hôm nay tôi có làm mấy món mà cậu thích đó” Lương Thái Ngọc nhìn dáng vẻ mệt mỏi của hắn không khỏi cảm thấy đau lòng, hắn là một nam diễn viên nổi tiếng đang được rất nhiều người yêu mến, lịch trình gần đây của hắn cũng dày đặc đến khuya như thế này mới có thể về nhà. Gương mặt vốn dĩ rất tuấn mị nhưng giờ lại nhợt nhạt vô lực.

“Chị tự mình ăn đi, tôi không muốn ăn” Hắn cũng không nhìn xem cô có bao nhiêu lo lắng và chờ mong mà chỉ lạnh lùng từ chối tâm ý của cô.

“Nhưng mà...tôi là vì cậu mà chuẩn bị” Ít nhất cũng đừng có phụ ý tốt của tôi như vậy chứ. Cũng không để ý xem tôi là có bao nhiêu khổ cực.

“Tôi đã nói là không muốn ăn, chị tự mình ăn đi ” Lãnh Ngạo Thiên cau mày, nghiêng răng nghiêng lợi nói. Cô cũng không biết xem xét tình thế, hắn thật sự đã rất mệt mỏi rồi mà cô con gái nhãi nhũ mãi bên tay. Phiền phức thật!

“Được rồi, cậu nghỉ ngơi đi tôi về đây” Lương Thái Ngọc ủ rũ cùng mất mát lại gần chiếc sofa lấy chiếc áo khoác màu xanh nhạt của mình xoay người rời đi.

“Lương Thái Ngọc sao này chị này chị nên hạn chế tới nơi này vào buổi tối đi ” Lãnh Ngạo Thiên tựa đầu vào ghế, đôi mắt mệt mỏi nhắm nghiền lại, thừ thẩn nói.

“Tại sao?” Lương Thái Ngọc nghi hoặc nhìn hắn, nếu cô không ở đây ai giúp hắn dọn dẹp nhà và nấu cơm đây (Nguyên:-\_\_- chị là osin của anh chắc?).Đừng có nhìn vẻ ngoài hào hoa của hắn mà bị đánh lừa, thật ra hắn rất cầu thả á. Đã thế còn bị mắc bệnh sạch sẽ nữa.

“Gần đây tôi đang bị nhiều người chú ý, tôi không muốn lại rước thêm phiền phức.” Hắn nhàn nhạt nói, nếu để người khác biết có một cô gái suốt ngày tới lui nhà hắn, thì nhất định rất phiền. Mặc dù chỉ là một cô gái hết sức bình thường cơ mà bọn phóng viên ăn không ngồi rồi đó, rảnh chuyện muốn bịa sao mà chẳng được.

“Àn!” Lương Thái Ngọc chợt hiểu ra, cô lại quên mất hắn là một nam thần luôn thu hút mọi sự chú ý. Nhất cử nhất động đều có người tận tình quan sát

Lãnh Ngạo Thiên lười biếng vung tay ngồi dậy, nhìn cô hồi lâu, như nghĩ ngợi ra điều gì đó rồi chợt lên tiếng: “Mà thôi đi, chắc cũng không ai chú ý đến chị đâu”

“...” Lương Thái Ngọc im lặng, cậu nói không sai. Ai lại đi nghĩ một nam thần điển trai trẻ trung lại đi thích một bà cô 28 tuổi như cô chứ? Cô tự biết, không tài giỏi nhan sắc cũng thuộc dạng vô cùng bình thường không có điểm nào xứng đáng với cậu. Nên cô chỉ muốn làm một người nhỏ nhỏ ẩn ẩn cậu từ phía xa, làm những việc nhỏ để giúp cậu. Phải cô thật lòng yêu người đàn ông này...cô yêu anh từ 15 năm trước khi anh cứu cô từ dưới nước lên, khi nghe thấy giọng hát trầm ấm của anh...thì cô đã yêu anh.

Lãnh Ngạo Thiên cũng không chú ý tới trên mặt cô có bao nhiêu biến sắc mà tiếp tục vô tình nói:“Nên mỗi ngày, chị có thể tiếp rục đến đây” Dù sao cô cũng rất am hiểu ngôi nhà này với lại hắn cũng không muốn thuê người giúp việc vì như vậy sẽ gây ra thêm nhiều phiền phức. Lân trước hắn cũng mượn người giúp việc, nhưng bà ta lại nhân lúc hắn không để ý mà chụp hình hắn đem đi bán lấy tiền hại hắn phải tốn nhiều công sức, lao tâm lao lực a.

“Tôi biết rồi” trong giọng của cô có chút run rẩy, tự vấn với lòng mình. Không sao! Chỉ cần được mỗi ngày nhìn thấy cậu ấy là cô vui lắm rồi, cô không đòi hỏi hay muốn gì thêm từ cậu ấy nữa. Âm thầm cười khổ, cô quả thật đã lún thật sâu vào cái cạm bẫy ngọt ngào này rồi!

“Chị sao vậy?” Hắn nhìn lầm sao? Trông cô giống như sắp khóc vậy.

“Không có gì, tôi về đây mai lại đến” Lương Thái Ngọc xoay người đi về phía kệ để giày, lấy một đôi giày gót thấp màu tím mang vào sao đó cẩn thận đóng cửa rồi đi và cũng không quay lại nhìn cậu lần nào mà đi thẳng ra ngoài.

“....”

Lương Thái Ngọc đi dạo, xung quanh thành phố rồi mới về nhà. Thân ảnh cô vừa nhỏ bé lại vừa cô độc yếu đuối. Ngưỡng đầu nhìn những ngôi sao trên trời, nước mắt cô không tự mà rơi mà rơi lãnh dài trên gương mặt thanh tú. Lãnh Ngạo Thiên là ngôi sao sáng trên trời cao, anh là người thống trị cả vòm trời. Là một người

khiến cho người khác luôn muốn ngược nhìn vương tay chạm tới. Tuyệt vọng đưa bàn tay nhỏ bé hướng lên trời Lương Thái Ngọc đau lòng thừa nhận: “Cậu là ngôi sao mà loài người nhỏ bé như tôi không bao giờ có thể chạm tới”

Phải cô và cậu không chỉ có mỗi cái khoảng cách 5 tuổi, mà còn là khoảng cách cả bầu trời nữa. Thế giới của cậu và cô không giống nhau, và cũng chẳng thể nào hòa hợp được. Ngốc ă! Mà nên sớm từ bỏ và thoát khỏi cái cạm bẫy ngọt ngào này đi.

“Ngạo Thiên, chuyện ở trên báo là thật hay giả!” Lương Thái Ngọc tay cầm tờ báo nghi hoặc nhìn hần hỏi.

“Chị quan tâm chuyện đó làm gì?”. Khuôn mặt hần lạnh lùng nhìn không biến sắc nói. Có liên quan gì đến cô sao?

“Chỉ là tôi quan tâm cậu nên mới hỏi thôi” Lương Thái Ngọc ôn tồn nhìn Lãnh Hạo Thiên nói. Chẳng qua cô cũng chỉ muốn biết những lời trên báo chí nói là thật hay giả thôi.

“Cô nghĩ mình là ai hả? Cô lấy cái quyền gì mà xen vào chuyện của tôi?” Lãnh Hạo Thiên ném cho cô một ánh mắt xem thường, giễu cợt nói. Cô tự cho mình quan trọng quá rồi đấy!

“Tôi...” Cô ghen hòng, phải, cô lấy quyền gì mà xen vào chuyện của cậu, cô có tư cách gì chứ? Nói thẳng ra thì cô chỉ là một người giúp việc cho cậu mà thôi.

“Tôi cái gì? Đừng nói với tôi là cô thích tôi nha”. Giọng hần mỗi lúc một thêm chăm chọc. Ánh mắt cũng tràn ngập sự khinh thường.

“Phải! Tôi yêu cậu” Lương Thái Ngọc rốt cục không nhịn được nói ra tình cảm của mình suốt mười mấy năm qua cho cậu biết.

Đầu tiên hần là giật mình nhưng sau đó nhanh lấy lại bình tĩnh lạnh lùng nhìn cô nói: “Cô lấy tư cách gì mà yêu tôi hả?” Không biết coi bản thân có thân phận gì. Cậu mới không bao giờ yêu cô, đúng vậy cả đời này cũng sẽ không!

“Sao cậu có thể nói như vậy?” Lương Thái Ngọc khó tin nhìn hần. Mặc dù cô biết mình không xứng với hần, nhưng có nhất thiết nói ra những lời tàn nhẫn như vậy hay không? Sao hần có thể lạnh lùng sỉ nhục cô như vậy. Uống công cô đã dành cả tuổi thanh xuân để ở bên cạnh hần.

”Tại sao tôi lại không thể nói như vậy? Nực cười hần nói sai gì sao? Không có hần là đang nói sự thật

“...” Lương Thái Ngọc nước mắt đã sớm không kìm nén nổi, cô quay người bỏ chạy. Cô không muốn nhìn thấy người đàn ông tàn nhẫn này thêm giây phút nào nữa. Cô phải đi khỏi đây.

“...”

Phân cách

Kể từ ngày cãi nhau với Lãnh Ngạo Thiên thì Lương Thái Ngọc cũng không còn đến nhà hần phụ giúp nữa. Bọn họ cứ như vậy cắt đứt mọi liên lạc với nhau.

Cô lạnh lẽo và cô đơn đi dạo trên phố một cách vô hồn. Nhưng... tại sao? Tại sao cô lại đi tới nơi này chứ? Lúc nhận ra thì cô đã đứng dưới tòa nhà chung cư nơi mà Lãnh Hạo Thiên đang ở... là do cô nhớ cuộc sao? Nên bất tri bất giác đi tới nơi này?

“Thái Ngọc? Là chị sao?” một giọng nói trầm thấp quen thuộc vang lên. Lãnh Ngạo Thiên thân mặc một bộ đồ màu đen lịch lãm, chăm rãi quan sát người trước mắt. Hần vừa định xuống đây mua chút nước uống không ngờ lại gặp cô ở đây.

“Tôi chỉ là tình cờ đi ngang qua đây thôi cậu đừng hiểu lầm” Lương Thái Ngọc vừa nhìn thấy cậu liền lúng túng vội vàng giải thích. Chỉ sợ hần lại hiểu lầm.

“Bộ tôi có nói gì sao?” Lãnh Ngạo Thiên khinh thường nhìn cô nói. Đồ ngốc! Lớn như vậy rồi mà còn không thay đổi tính tình, dẫu trước lời sau như vậy! Tính lừa trẻ con chắc? Lãnh Ngạo Thiên lạnh lùng nhìn cô thấy cô chột dạ quay sang hướng khác, hần cau mày sau đó lấy tai phone trong túi ra đeo vào tay, quay người đi về hướng bên kia đường.

“Hạo Thiên cẩn thận đó!” Lương Thái Ngọc hoảng hốt la to. Có một chiếc xe đang hướng tới cậu đâm tới. Mà Lãnh Ngạo Thiên vốn đang đeo tai phone nên không hề nghe thấy tiếng la của cô cứ tiếp tục như vậy đi qua đường. (Nguyên: qua vụ việc này ta cảnh báo các nàng đừng đeo tai phone khi qua đường ạ, hay là đọc ngôn tình khi đi trên đường nhé bạn tôi: v kéo lại mắt đt như lần trc: v).

Không! Cô không thể để cậu ấy chết! Lúc này trong đầu cô chỉ có một ý nghĩ là phải cứu cậu. Lương Thái Ngọc không hề suy nghĩ nhiều rằng phía trước có bao nhiêu nguy hiểm, cơ lấy tốc độ nhanh nhất chạy về phía trước. Lãnh Ngạo Thiên chỉ cảm thấy một bàn tay nhỏ bé đẩy mình về phía trước lúc hắn quay lại chỉ thấy một cảnh tượng làm cho hắn phải thất kinh.

Trời mưa rất to những giọt mưa rơi ướt cả mặt đường. Nhìn cảnh tượng phía trước hắn chỉ lạnh lùng đứng trước cô, gương mặt lúc này càng trở nên lạnh khốc hơn, dùng giọng điệu trầm thấp không nghe ra được bất kì cảm xúc nói: “Cô đã bị xe tông sao? Thật kém cỏi”

“...” Người nằm dưới đất máu chảy đầy trên đường sớm đã không còn ý thức gì, cô chỉ mơ hồ nghe được giọng nói lạnh lùng của hắn.

## 2. Chương 2

Hai ngày sau

Dưới tòa nhà chung cư cao cấp thành phố N tại Bắc Kinh.

“Ngạo Thiên anh nghĩ sao về vụ tai nạn của cô gái 2 hôm trước ở dưới tòa chung cư mà anh đang sống?” Đám phóng viên gần như vây kín không chừa cho Lãnh Ngạo Thiên chút không khí tranh nhau hỏi. Đây là tin nóng! Họ phải biết nắm bắt thời cơ chứ.

“Tôi không có bất kì ý kiến gì về vụ này cả” Lãnh Ngạo Thiên lạnh lùng nói, là cô tự chạy ra liên quan gì tới hắn?

“Nhưng những người chứng kiến gần đó nói cô ấy vì cứu anh nên mới chạy ra đó” Một phóng viên trong đám vội lên tiếng. Như thế nào? là có nhân chứng đó, nói không liên quan là không liên quan sao.

“Chân là của cô ta, cô ta tự mình chạy ra làm sao tôi quản được” Thái độ hằn trước sau không đổi vẫn lạnh nhạt như thường nói.

“Cô gái đó thường tới nhà anh, hai người rất cực có quan hệ gì n” Họ điều tra rất kĩ, cô gái đáng thương đó quả thật thường hay lui tới tòa chung cư này mà chính xác là tới nhà Lãnh Ngạo Thiên. Thế nào? không có quan hệ? Gạt ai vậy, tưởng phóng viên bọn họ là đồ ngốc chắc.

“Chúng tôi không có quan hệ gì hết, cô ta chỉ đến giúp tôi dọn dẹp nhà cửa thôi” Hắn lạnh lùng phản bác, cô và hắn thì có quan hệ gì chứ! Nực cười thật.

“Theo như cậu nói thì cô gái đó là người giúp việc của cậu?” Cũng có thể lắm họ cũng không tin đường đường là một đại nam thần lại có quan hệ mờ ám gì đó với một người bình thường như vậy.

“Gần giống vậy..” Hắn cũng không phản bác, ngược lại âm thầm đồng tình. Đúng cô chẳng qua chỉ là người dọn dẹp nhà cửa cho hắn không hơn không kém.

“Nhưng mà...” Phóng viên vừa định nói thêm gì đó nhưng Lãnh Ngạo Thiên nhanh chóng cắt đứt lời của họ “Tôi rất bận không có thời gian nói chuyện với mọi người. Và tôi cũng không có trách nhiệm phải trả lời câu hỏi của các người, nên cảm phiền đừng quấy rầy tôi nữa. Nói xong hắn lập tức thanh thản rời đi mặc kệ những tiếng kêu gọi phía sau

~~Phân cách

~~Trang cộng đồng weibo, Fanclub chính thức của Ngạo Thiên ca ca:

@Meni: Nè mọi người có xem tin tức hôm rài chưa?

@Qin: Tin nóng diễn nhiên là biết =vv=

@Jin: >O< ta=" mới=" không=" tin=" thiên=" ca=" của=" ta=" là=" người=" như=" ">

@Meni: =" Nhưng báo chí đăng rằm rộ hết rồi kìa

@Qin: Cô gái đó có lẽ là fan cuồng của Thiên ca nhà mình

@Fei: Nhưng cũng đáng thương thiệt nhỏ!

@Jin: Đáng ghét thì có,tại cô ta mà Thiên ca mấy ngày nay không thể đi diễn, làm ta tốn tiền đứng đợi mua vé xem màn diễn của anh ấy nhưng bị quẩn lại.

@Fei:>"< ta=" cũng=" ">

@Meni: \*v\* nghe nói Thiên ca sẽ có cuộc giao lưu với fan vào tuần sau

@Qin: Tuyệt vời a!

.....

l

Nhìn một màn này người ngồi trước màn hình không ngừng cười lạnh. Đúng vậy, chuyện này không liên quan gì tới hắn. Mà Lãnh Ngạo Thiên hắn là ai cơ chứ? Sự nghiệp và danh tiếng hắn cố công xây dựng suốt mấy năm qua sẽ dễ dàng bị lung lay như vậy sao? Đáp án là không thể nào, nếu có thể chỉ là giúp hắn nâng cao danh tiếng thôi.

Lãnh Ngạo Thiên lười biếng nằm dài trên ghế sofa, cũng đã lâu rồi hắn không được nghỉ ngơi thư giãn. Lười biếng đưa tay về phía trước bắt tivi lên xem, chắc phải xem chút gì đó để giải tỏa mới được.

Đài VTT:"Nữ giúp việc đáng thương sẵn sàng chết vì nam thần"

\*cách\*

Đài PPT:"cô gái sẵn sàng chết vì thần tượng"

\*cách \*... \*cách\*... \*cách\*...

Tiếng bấm chuyển kênh liên tục vang lên, cuối cùng Lãnh Ngạo Thiên rốt cục cũng không nhìn được mà tắt luôn cả tivi. Chết tiệt!Đám phóng viên đó bộ hết bài đăng rồi hay sao hả? Cứ nhất thiết nhắm vào hắn, đáng ghét thật là phiền phức mà.

Bị phóng viên đeo bám và làm phiền suốt mấy ngày nay khiến cho hắn vốn dĩ tâm tình không tốt nay còn trở nên tệ hơn. Tâm tình không tốt khiến cho hắn muốn uống một chút gì đó để giải sầu.

Vừa nghĩ tới đây hắn liền lại ngăn tủ lấy ra một chai rượu whisky cùng một cái ly để uống.Nhưng đều khiến hắn chú ý là trên chai rượu có dán một mảnh giấy "Buổi tối nhớ đừng uống nhiều rượu quá đó sẽ không tốt cho dạ dày ^\_\_^".Hắn lạnh lùng xé mảnh giấy ra, quần vào thùng rác rét lạnh phun ra hai chữ:"Ngu ngốc!" Tất nhiên người viết mảnh giấy đó không ai khác chính là Lương Thái Ngọc cô là vì sợ hắn khi tối dậy sẽ buồn miệng mà uống rượu nên viết mảnh giấy nhỏ để cảnh báo.Không ngờ hắn lại vứt đi như vậy...

Lãnh Ngạo Thiên uống một ngụm rượu sau đó lười biếng nằm trên ghế sofa hai tay hắn gác lên cái trán cao ráo của mình.Ánh mắt mờng lung thoảng qua những suy nghĩ sâu xa gì đó, nhưng chỉ trong phút chốc liền trở nên lãnh khốc vô tình

### 3. Chương 3

Lương Thái Ngọc chỉ cảm thấy cả người đau ê ẩm, như bị ai xé ra từng mảnh vỡ. Phía sau ót đau ê ẩm, vô lực từ từ mở mắt ra. Tại sao cô lại ở đây?...Ngạo Thiên hẳn sao rồi? Hẳn không bị gì chứ, có ổn hay không?

“Cô tỉnh rồi à?” Giọng nói lạnh lùng trầm thấp khê vang lên trong căn phòng yên tĩnh.

Lương Thái Ngọc cố gắng nhìn rõ người trước mắt mình, hẳn mặc một bộ vét màu xanh biển đậm, ngũ quan tuấn mỹ, đôi mắt phượng lạnh lùng nhìn cô một tia cảm xúc cũng không có.

Lương Thái Ngọc nhìn chằm chằm người đến, giờ phút này cô chỉ sợ là mình đang nằm mơ. Hẳn đến thăm cô...là thật sao? Chắc không phải do cô bị xe tông đến nỗi hoa mắt nhìn lầm đi!

“Cô sao vậy?” Lạnh Ngạo Thiên cau mày, đưa bàn tay ra đặt lên trán cô. Chắc không phải là đầu óc có vấn đề chứ? Chưa tỉnh hẳn?

Cảm nhận được độ ẩm trên thái dương, đầu óc vốn mờ mịt của cô dần thanh tỉnh lại. Nhìn người trước mắt giọng cô yếu ớt nói: “Ngạo Thiên sao cậu lại tới đây?”. Hẳn làm cho cô thật bất ngờ...

“Tôi có việc cần tìm cô”. Hẳn nhìn cô lạnh lùng đáp, chẳng lẽ cô lại nghĩ hẳn vì quan tâm nên mới đến thăm cô sao? Vỡ vẩn thật.

Lương Thái Ngọc thất vọng nặng nề, âm thầm cười khổ. Cô còn hy vọng rằng hẳn sẽ nói là vì lo lắng cho mình nên mới đến đây. Thật là tại sao mà lại ngốc thế hả? Sao cứ mãi trông chờ vào một người như vậy chứ?

“Cậu tìm tôi làm gì?” Cô còn nợ hẳn điều gì sao? Mười lăm năm trước hẳn đã cứu cô, mười lăm năm sau cô lại đỡ chiếc xe ấy dùm hẳn. Hai người họ hẳn là đã không còn nợ nần gì nhau nữa rồi.

“Tôi muốn cô nói với truyền thông là chúng ta không có quan hệ gì, là do cô tự chạy va vào chiếc xe đó không liên quan gì tới tôi” Bỏ qua sự tuyệt vọng trong ánh mắt của cô, hẳn tàn nhẫn đưa ra lời đề nghị.

“Được, tôi đồng ý” Lương Thái Ngọc run rẩy đáp.

Hôm sau

Như dự đoán tất cả mọi phóng viên đều đến vây kín phong bệnh của Lương Thái Ngọc. Cuối cùng thì nhân vật chính cũng tỉnh lại họ tất nhiên phải biết nắm bắt cơ hội, để thu thập thông tin!

“Cô Lương cô và anh Ngạo Thiên có quan hệ gì? Tại sao cô lại cứu anh ấy?” Một tên phóng viên nhanh nhẹn hỏi.

Lương Thái Ngọc thanh tỉnh mà đối diện với họ nói: “Tôi và cậu ta chẳng có bất kì mối quan hệ gì. Tôi cứu cậu ấy chẳng qua là để trả ơn ”

Đám phóng viên giật mình vì câu nói của cô. Trả ơn gì cơ?

“Anh ấy đã từng giúp đỡ cô sao?” Cũng có khả năng này lắm.

“Không, cậu ấy từng cứu mạng tôi”. Cô nói không sai chút nào hẳn ta thật sự đã từng như vậy, cứu cái mạng nhỏ này của cô.

“À thì ra là vậy” Mọi người chợt hiểu ra. Sự việc thật đơn giản ngoài sức tưởng tượng của họ. Thì ra cô gái hy sinh cả tính mạng của mình chỉ vì báo đáp ân tình...

“Tôi mệt rồi, mời các vị ra ngoài” Đám phóng viên đó đã lấy được thông tin mà muốn, và cô cũng đã làm những gì mình nên làm rồi. Nên Lương Thái Ngọc không khách khí đuổi khách ra ngoài. Mà tất nhiên họ cũng chẳng buồn ở lại lần lượt từng người ra về. Haiz...vụ này đến đây là chấm dứt!

“...” Lặng lặng nhìn một màn này người ngoài cửa, chậm rãi nhếch môi bạc lên thành một đường cong tuyệt mỹ. Cô cũng không đến nỗi ngốc...có điều không ngờ cô ta vẫn còn nhớ mãi chuyện đó.

“Ngạo Thiên, tôi biết cậu đang ở ngoài đó vào đi” Lương Thái Ngọc bình tĩnh nói.

Lạnh Ngạo Thiên đi vào mặt không đổi, mắt lạnh nhìn cô như muốn xuyên thấu suy nghĩ của cô vậy.

“Ngạo Thiên, tôi có thể hỏi cậu một chuyện được không?”

“Ừ”

“Trong mắt cậu tôi kém cỏi đến vậy sao?” Không sai lúc đó cô đã nghe thấy và rất rõ những lời hắn nói. Thật kém cỏi! Tại sao lại như vậy, hắn sao có thể nói ra những lời như vậy với cô chứ?

“Cô nghe thấy?” Hắn nhìn cô lạnh nhạt hỏi, có thể khẳng định hắn cũng không để ý đến việc cô nghe thấy những lời đó.

“....”

“Tôi nghĩ cô và tôi chẳng còn gì để nói với nhau cả, tôi về đây” Lạnh Ngạo Thiên lạnh giọng quay người rời đi.

“Một chút....chẳng lẽ một chút lòng biết ơn đối với tôi, cậu cũng không có sao?” Lương Thái Ngọc nhìn bóng lưng cao lớn của hắn, đau đớn hỏi. Dù chỉ một chút thôi hắn cũng không đem lòng cảm kích với những gì cô làm cho hắn sao?

Lạnh Ngạo Thiên dừng bước chân lại, con ngươi đen sâu thẳm lé lên tia vô tình cùng tàn nhẫn nhìn thẳng vào mắt cô lạnh lùng nói: “Chẳng phải tôi xưng đã từng cứu mạng cô hay sao? Vậy thì tại sao tôi phải biết ơn cô chứ?” Họ chẳng nợ gì nhau cả, biết ơn? Hắn mới không có!

Lương Thái Ngọc trầm mặt không nói lời nào. Hắn thật sự một chút cũng không cảm kích, cô biết chứ, nhưng tại sao hắn lại đối sự với cơ như vậy. Cô thật không hiểu nổi....trong mắt hắn cô có lẽ chỉ là một con cò để hắn lợi dụng, nhưng cô lại tình nguyện như vậy. Đáng thương thật đáng thương!

“Trong mắt cậu tôi là cái gì?”

Lạnh Ngạo Thiên lạnh mặt nhìn cô, hỏi ngược lại: “Cô không biết trong mắt tôi cô là gì à?”. Dừng có mà hỏi ngu ngốc như vậy nữa chứ?

“...”

Sắc mặt Lương Thái Ngọc tái nhợt đau long nhìn hắn, tất nhiên cô biết giây tiếp theo hắn nhất định nói ra những lời khiến cho cõi lòng cô tan nát.

“Trong mắt tôi cô chẳng là gì cả” Lạnh Ngạo Thiên nhìn cô nói, ánh mắt mang theo sự kinh thường.

“Tôi biết đối với cậu tôi chẳng là gì cả” Lương Thái Ngọc nghẹn ngào thừa nhận. Đối với hắn cô chẳng qua chỉ là một cọng cỏ nhỏ, nhưng đối với cô hắn là cả bầu trời.

Lạnh Ngạo Thiên không buồn để ý xem sắc mặt cô có bao nhiêu khó coi cùng đau khổ mà vẫn lạnh lùng nói tiếp: “Nếu cô đã biết thì sao còn hỏi? Hử?” Có phải là quá rảnh rồi rồi không?

Tại sao ư? Có lẽ, là vì cô vẫn còn hy vọng ở cậu ư? Hy vọng ở cái người vô tâm này...

## 4. Chương 4

“Cô Lương tôi có thể nói chuyện với cô một chút được không?”. Giọng nói trong trẻo khe khẽ vang lên.

Lương Thái Ngọc vốn đang ngơ ngẩn suy nghĩ những chuyện xảy ra gần đây thì bị giọng nói ấy làm cho thất tỉnh khỏi những suy tư. Cô quay người lại nhìn người đến, đó là một cô gái mặc một chiếc áo sơ mi trắng, quần jean màu xanh thoải mái mà thanh lịch. Mái tóc đen dài được cắt ngắn tới ngang vai, ánh mắt điềm tĩnh như mặt hồ không chút lay động nhìn cô.

“Cô là ai?” Lương Thái Ngọc lạnh nhạt hỏi.

“Tôi tên là Chu Phương Linh, là phóng viên của đài VTT. Cô Lương, cô có thể nào dành một chút thời gian cho tôi được không?” Chu Phương Linh khách khí nhìn cô đưa ra yêu cầu.

“Cô muốn hỏi tôi chuyện gì? Nếu là chuyện vụ tai nạn thì tôi nghĩ tôi đã nói hết những gì mình cần nói rồi”. Lương Thái Ngọc lạnh lùng từ chối, cô không muốn nhắc lại chuyện đó nữa.

“Nhưng tôi lại nghĩ rằng cô chưa nói hết sự thật” Chu Phương Linh tự mình đi để cái ghế đối diện Lương Thái Ngọc ngồi xuống nhìn cô nói.

“Tôi đã nói tất cả những gì mình biết rồi, các người còn muốn gì nữa?”

“Cô Lương cô giải thích sao về việc người đưa cô vào bệnh viện không phải là anh Lân, mà lại là một số người dân gần đó”. Tại sao? Nếu thật sự trước kia Lân Ngạo Thiên từng cứu cô, thì tại sao bây giờ anh ta lại thấy chết không cứu, lẽ nào anh ta vô tình đến thế?

Lương Thái Ngọc ngây người... Cô ta nói thật sao? Ngạo Thiên không phải là người đã đưa cô vào bệnh viện... mà là một người khác?

“Có lẽ, do cậu ấy quá hoảng sợ khi thấy cảnh tượng ấy thôi”.

“Buồn cười thật tới giờ phút này mà cô còn có thể nói tốt cho hắn.”

Chu Phương Linh ánh mắt chợt lạnh lại, nhìn cô gái trước mặt nói: “Nhưng những người chứng kiến vụ việc vào tối đó đều nói là chỉ thấy anh Lân, mắt lạnh nhìn cô không phản ứng. Đường như, không có ý định gọi xe cấp cứu đến để cứu cô”. Thông tin này cô cũng chỉ mới vừa được biết lúc sáng thôi, nghe nói lúc đó có một người thanh niên đứng trước mặt cô gái bị thương, lạnh lùng nhìn cô không nói lời nào, cũng chẳng biểu lộ tí cảm xúc.

“...” Lương Thái Ngọc trầm mặt, không nói lời nào.

“Cô Lương cô đối xử tốt với anh ta như vậy... liệu anh ta có có xứng đáng hay không?” Chu Phương Linh cô là ai kia chứ?! Làm sao cô không nhìn ra mối quan hệ của họ tuyệt đối không đơn giản như họ nói. Nếu cô đoán không lầm thì... yêu thầm sao?

“Tôi... không biết” Lương Thái Ngọc đau lòng nói. Cô cũng không biết mình làm như vậy liệu có xứng đáng hay không.

“Cô Lương, tôi nghĩ loại người như vậy không xứng đáng để cô đối xử tốt như vậy đâu! Anh ta không xứng đáng với cô!” Chu Phương Linh nhìn Lương Thái Ngọc khẳng định nói. Thật ra thì cô cũng không phải gặp Lương Thái Ngọc để lấy tin tức gì, chẳng qua chỉ là muốn khuyên nhủ cô gái ngốc này. Đừng phạm vào một sai lầm giống cô trong quá khứ mà thôi.

“Nhưng tôi yêu cậu ấy...” Lương Thái Ngọc nghẹn ngào nói. Cô yêu hắn hơn nữa còn yêu rất nhiều... yêu hơn cả chính bản thân cô nữa.

“Cô Lương đừng mù quáng như vậy nữa, làm như vậy không xứng đáng đâu” Chu Phương Linh nhìn cô canh thành khuyên ngăn.

“...”

“Thôi không làm phiền cô nghỉ ngơi nữa tôi đi về đây, cô ở đây từ từ suy nghĩ” Chu Phương Linh nhìn cô cười ngọt ngào nói. Mong rằng sau ngày hôm nay cô gái này sẽ không ngốc như vậy nữa.

Nhìn theo bóng lưng của Chu Phương Linh, Lương Thái Ngọc ở phía sau cười khở. Người ngoài cuộc xem ra còn thông suốt hơn cô. Vậy tại sao cô cứ mãi chấp mê bất ngộ?

Lương Thái Ngọc uể oải dựa mình vào cạnh giường, mắt nhắm nghiền mắt lại. Cô thật rất mệt mỏi rồi, không muốn phải suy nghĩ thêm bất cứ điều gì về chuyện này nữa.

## 5. Chương 5

2 tuần sau:



Lãnh Ngạo Thiên ngã người nằm trên sân thượng, hai tai đeo phone, thoát nhìn rất tĩnh lặng. Hấn thích nhất chính là cảm giác này...thật yên tĩnh,chẳng cần phải lo chuyện gì cả. Mấy ngày nay,hấn thật sự rất mệt mỏi rồi...

“Lãnh Ngạo Thiên!” Một giọng nói trong trẻo vang lên mang theo sự tức giận,vừa nghe cũng biết người đến không có ý tốt rồi.

Lãnh Ngạo thiên cũng không mở mắt ra,mà chỉ lạnh nhạt hỏi:“Cô đến đây làm gì!”Hấn đã sớm biết người đến là ai.

“Anh nói đi chuyện anh với cô gái trên báo mấy tuần nay là sao?” Huỳnh Ngọc Hinh tức giận hỏi.Cô mới là bạn gái của hấn,thế mà lại bị báo chí nói là không bằng một cô gái bình thường. Dù sao cô cũng là một diễn viên hạng A,thế nào bây giờ lại không bằng một bà cô gần 30 chục tuổi!

“Cô cũng thấy rồi sao còn hỏi tôi?” Hấn ngồi dậy nhìn cô ung dung nói.

” Ý anh là sao?Anh không định giải thích với tôi à?” Huỳnh Ngọc Hinh cau mày,hấn lại chẳng để cô vào mắt thật quá đáng.

“Cô là cái gì của tôi,mà tôi phải giải thích với cô?”Lãnh Ngạo Thiên trực tiếp ném cho cô một cái nhìn xem thường.Cô cũng quá tự cao rồi cô nghĩ mình là ai hả?Mà dám ra lệnh cho tôi!

“Tôi là bạn gái của anh,tất nhiên tôi có quyền được biết bạn trai mình làm gì”Huỳnh Ngọc Hinh nhìn hấn khẳng định nói.

Lãnh Ngạo Thiên bật cười to,đó là một nụ cười mang đậm chất châm chọc.Hấn quay sang nhếch mép nhìn cô nói:“Bạn trai?Nực cười ai là bạn trai cô?” Cô đang nằm mơ à?

Huỳnh Ngọc Hinh ngây người,nhanh chóng ấy lại nụ cười chuyên nghiệp nhìn hấn nói:“Trên danh nghĩa tôi là bạn gái anh,chẳng lẽ anh đã quên chuyện trên báo lúc trước rồi sao?” Hai tháng trước hấn đã cùng cô diễn vở kịch “hẹn hò” này,hấn đừng nói là đã quên đi!

“Thì sao?”Hấn cũng chẳng quan tâm đến.

“Tôi muốn biết anh và cô ta có quan hệ gì?”

“Cô ta chẳng có quan hệ gì với tôi cả” Hấn lạnh nhạt nói,vấn đề này làm gì mà cứ nhắc tới mãi thế?

“Thật?”

“Tôi chẳng có lý do gì để lừa cô cả” Hấn nhìn cô đáp.

.....Phân cách.....

“Ngạo Thiên tại sao hôm đó cậu lại không gọi xe cấp cứu đến cứu tôi?” Lương Thái Ngọc không nhịn được hỏi.

“Tại sao cô phải cứu cô”Liên quan gì tới hấn?Tại sao phải cứu?

“Cậu thật tàn nhẫn”Lương Thái Ngọc căm hận nhìn hấn nói.

“Cô nói cái gì?”Hấn cau mày nói.

“Tôi sẽ nói hết tất cả chuyện này với phóng viên”Lương Thái Ngọc trừng mắt nhìn hấn nói.

Lãnh Ngạo Thiên nắm chặt bàn tay cô,nghiến răng nghiền lợi uy hiếp:“Cô dám!”

“Cậu thật giả tạo...tôi phải nói chuyện này với tất cả mọi người”Giọng cô có chút run rẩy nhìn hấn nói.

\*Chát\*Lãnh Ngạo Thiên tức giận tát vào gương mặt của Lương Thái Ngọc,gương mặt vốn trắng này đã ửng đỏ,in rõ dấu tay.

Lương Thái Ngọc sững sờ lùi về phía sau, không may mất thăng bằng làm cho cô ngã ra phía sao băng công bảo hộ của sân thượng.Cả người nhỏ phút chốc treo lơ lửng trên tầng lầu,có thể ngã xuống bất cứ lúc nào.Tình trạng cực kì nguy hiểm...

“Rút lại lời cô nói,tôi sẽ kéo cô lên”Lãnh Ngạo Thiên lạnh lùng nhìn cô gái đang nắm chặt thanh lang can,lạnh lùng nói.

“Không đời nào” Lương Thái Ngọc quật cường nhìn hấn.Có chất cô cũng không thỉnh cầu hấn lần nào nữa.

“Cô tốt nhất đừng khiêu khích giới hạn của tôi”Ánh mắt lạnh rét liếc cô cảnh cáo.

“Lãnh Ngạo Thiên sai lầm lớn nhất đời tôi là đã yêu một người tàn nhẫn như cậu”Lương Thái Ngọc nhìn hấn đau lòng nói,nước mắt cô cứ như vậy không ngừng rơi xuống.

“....”

“Ngạo Thiên,tất cả những gì tôi làm cho cậu chẳng lẽ cậu một chút cũng không cảm nhận được?”

“Tôi không bảo cô phải đối xử tốt với tôi”Là cô can tâm tình nguyện...sao giờ lại kể lể với hấn?

“Ngạo Thiên,nếu hôm nay tôi chết ở đây,cậu một chút đau lòng cũng không có?”Lương Thái Ngọc tuyệt vọng nhìn hấn.

“Tại sao tôi phải đau lòng vì cô” Lãnh Ngạo Thiên trầm mặt nói.

“Tôi hận cậu!”

“Tôi chưa bao giờ bảo cô thích tôi cả”Hấn có bảo cô thích hấn sao?

Lương Thái Ngọc tuyệt vọng,cánh tay cũng như côi lòng cô đều từ từ buông lỏng.Cả bóng dáng nhỏ bé cứ như vậy rơi xuống...Lãnh Ngạo Thiên nếu chọn lại lần nữa tôi thà là năm đó mình bị chết đuối dưới nước.Cũng không muốn yêu cậu!

“Ngu ngốc!”Ánh mắt hấn vừa lạnh khốc vừa lạnh lùng,nhìn theo bóng dáng của Lương Thái Ngọc nguyên rủa.Cô gái ngốc!

## 6. Chương 6

3 giờ tối tại thủ đô Luân Đôn của nước Anh, trong một toàn chung cư cao cấp chọc trời.Một cô gái trẻ xinh đẹp,nằm trên một chiếc giường lộng lẫy,hai má ửng hồng,làn da trắng mịn màng không tì vết.Cái mũi nhỏ nhắn gợi cảm,môi anh đào đỏ thắm hơi nhếch lên.

Nhìn cô cứ như một thiên sứ đang say giấc ngủ vậy,xinh đẹp vô cùng.Một vẻ đẹp thuần khiết không nhiễm chút bụi trần...

Cô gái xinh đẹp chậm rãi mở đôi mắt to sáng như ngọc của mình ra,mơ màng nhìn cảnh vật xung quanh. Mây đẹp nhíu chặt lại...Cô đang ở đâu? Đây là nơi nào?Thiên đường sao...chắc là vậy bởi vì nó thật xinh đẹp.

Lương Thái Ngọc ngồi dậy cố gắng nhìn rõ những cảnh vật xa lạ ở xung quanh.Cô đưa bàn tay nhỏ nhắn của mình ra nhéo thật mạnh vào má trái:“Aiya!Đau a!” Là thật?! Cô chưa chết sao?

Nhưng có điều đây là nơi nào?Tại sao cô lại chưa chết,cô nhớ rõ mình đã buông tay hấn ta, và té từ sân thượng xuống mà...chẳng lẽ lại có kì tích.

Lương Thái Ngọc đứng dậy thử dò xét xung quanh,đây là một tòa chung cư vô cùng đẹp nó xa hoa hơn nhiều so với nơi mà Lãnh Ngạo Thiên ở.Nhưng có điều thật không hiểu nổi tại sao cô lại có thể ở nơi này...

Nhiều sự việc diễn ra cô chẳng thể thể nào hiểu nổi.Lương Thái Ngọc dịch người ngồi trước bàn trang điểm ảo não thở dài....Khoan đã?!Cái gì..cô nhìn lầm sao?

Lương Thái Ngọc cố trấn định lại tinh thần quay người lần nữa đối mặt với chiếc gương.Gương mặt xinh đẹp quyến rũ, mắt to mũi cao khí chất cao quý. Đây là ai...không phải!Không phải cô,chuyện gì đang diễn ra?

Đầu óc trống rỗng thoáng qua một ý nghĩ...trùng sinh?Thật sự có chuyện này sao?Nhưng mà đây là...gương mặt này.Càng nhìn càng thấy quen mắt,hình như cô đã thấy ở đâu rồi thì phải?Jelly?!Thiên a...cô không những trùng sinh mà còn trùng sinh vào một mỹ nữ nữa. Thần tượng nga! Thần tượng của cô siêu sao Jelly a!

Lương Thái ngọc cả người như lơ lửng trên mây,rồi đột nhiên như suy nghĩ ra chuyện gì quan trọng cô vội chạy đến kéo rèm cửa ra.Mắt đẹp chớp chớp mấy cái sao đó hưng phấn hét to:“Luân Đôn!”Cô không nằm mơ, cô đang ở Anh sao?Thật hạnh phúc!

Chắc chắn ông trời biết cô là một cô gái tốt tốt nên mới chiếu cố cô như vậy.

....Phân cách....

“Jelly tôi thấy em hình như hôm nay rất vui”Người đàn ông tuấn mị,mặc một bộ âu phục màu đen quý phái.Hai chân bắt chéo nhau ngồi đối diện Lương Thái Ngọc.Con người đen nhìn cô,cười như không cười nói.

“Tâm trạng hôm nay của tôi đúng là không tệ”Lương Thái Ngọc nhìn người nào đó cười đáp.Tính đến nay cô cũng sống được ở đây hơn 5 tháng,cũng phần nào thích nghi được cuộc sống ở đây.

“Tôi thấy em dạo gần đây thay đổi rất nhiều”Triệu Hàn Lâm thú vị nhìn cô.Cô thay đổi và trưởng thành hơn khiến hắn rất bất ngờ.

“Con người rồi cũng có lúc sẽ thay đổi”Cô cũng không phủ nhận,từ lúc nhập vào thân thể này cô cứ như biến thành một người khác vậy.

“Tôi nghe nói em chuẩn bị tới Đài Loan à?” Triệu Hàn Lâm vốn cũng không để ý đến việc này lắm,hắn chỉ thuận miệng hỏi thôi.

“Ừ”

Hắn lười biếng dựa vào ghế,lạnh nhạt hỏi“Tại sao tự nhiên lại tới đó”Cô không phải không thích nơi đó sao?

“Tôi có vài việc cần phải xử lý ở đó,mà anh không phải cũng đang định về đó sao?”Lương Thái Ngọc nhìn hắn bình thản nói,cô gần đây nghe nói hắn muốn về đó để thăm người thân.Aiz..cứ tưởng hắn là kẻ vô tâm ai ngờ vẫn còn nghĩ tới gia đình nữa đấy.

“Vậy à?Tôi không nghĩ là em có việc gì ở đó”Cô có quen ai ở đó đâu mà có việc gì chứ?

“Tôi nghĩ chúng ta mỗi người ai cũng có một bí mật”Đối với sự chất vấn của hắn cô chỉ nhàn nhạt trả lời.

Triệu Hàn Lâm đối với ý tứ trong lời nói của cô hắn chỉ lạnh nhạt nói:“Tôi nghĩ nên chấm dứt cuộc nói chuyện ở đây thôi!”

Nhìn theo bóng dáng cao lớn của hắn rời đi,cô chậm rãi thở phào nhẹ nhõm.Thật áp bức mà!Người đàn ông này so với Lãnh Ngạo Thiên đã là quá tà mị rồi,đã vậy khí thế vương giả lại ngấp người.Làm cho cô phải cố lắm mới có thể giữ được bình tĩnh khi nói chuyện với hắn.

Nghĩ tới đây không hiểu sao Lương Thái Ngọc lại muốn cười,hình như kĩ năng diễn xuất của cô càng ngày càng xuất thần hơn rồi! Cô thấy thật khâm phục bản thân.

Lương Thái Ngọc vừa nằm trên ghế sofa vừa suy nghĩ bước tiếp theo nên làm gì.Ngày mai cô sẽ trở lại nơi đó,gặp lại hắn! Cô thề sẽ không còn một lần nào cô mềm lòng với hắn nữa.Lần này trở về chỉ có một mục đích duy nhất là...Trả thù!

Lãnh Ngạo Thiên cậu cứ chờ và chống mắt lên xem người mà cậu đã từng nói là “kém cỏi” này làm thế nào đánh bại con người cao ngạo vô tâm như cậu trên chính con đường và sự nghiệp của cậu.

Tôi sẽ cho cậu biết thật ra ai mới là người kém cỏi!Tôi hay là cậu!

## 7. Chương 7

Vòng đồng mạng weibo...trang Fancub của Thiên ca (-\_\_-!!)

@Meni: Ai ya...nghe nói Jelly sắp tới Đài Loan.

@Fei: Thì có liên quan gì sao?

@Qin: Jelly angel "< ta=" không=" thích!=" ta=" ghét=" ai=" đeo=" bám=" ca=" ">

@Meni: Ta cũng phản đối, tránh xa ca ta ra!!

@Qin:Người ta là ngôi sao đẳng cấp quốc tế đấy.

@Fei: Mặc kệ, ta ghét ai có ý đồ với ca ta

.....

Jelly?! Cô ta rốt cục là ai kia chứ?Lãnh Ngạo Thiên lâm vào trầm tư,mấy ngày gần đây hẳn thường nghe mọi người nhắc đến cô gái này.Cô ta rốt cục là thần thành phương nào,tại sao lại thu hút giới truyền thông như vậy?

"Ngạo Thiên tôi có chuyện muốn nói với cậu"Người đàn ông trung niên nhìn hắn nghiêm túc nói.

"Jun có chuyện gì ông cứ nói đi".Lãnh Ngạo Thiên lạnh nhạt nói.

"Tôi muốn cậu vào hôm Jelly về đi đón cô ấy".Người nào đó lạnh nhạt đưa ra lời đề nghị,tuyệt đối không cho phép từ chối.

"Tại sao?".Hắn là tài xế hay là sai vật của cô mà phải đo đón.

"Tạo quan hệ tốt với cô ấy sẽ có lợi cho sự nghiệp của cậu".Jun nhìn hắn lạnh lùng nói.

"Tôi không cần".Lãnh Ngạo Thiên kiên quyết từ chối,thật nhảm nhí hắn không có dư thời gian để làm mấy việc vớ vẩn này đâu.

"Nhưng tôi cần". Người nào đó quả quyết.

"Cô ta rốt cục là ai?" Hắn nhin không được hỏi,hắn cũng không hiểu tại sao mình lại cảm thấy tò mò về cô gái này nữa.Nhưng thứ duy nhất hắn rõ là hắn muốn biết cô là ai...

"Jelly là một ngôi sao trẻ vô cùng nổi tiếng trên thế giới,so với cậu vốn hơn hẳn,một ngôi sao đẳng cấp quốc tế"Jun nhìn hắn kiên nhẫn giải thích,tên này có phải hay không là cấp độ bệnh siêu sao của hắn đã tăng lên rồi?Mới không thể để ai vào mắt...ngay cả Jelly mà hắn cũng không biết.

"Ngôi sao đẳng cấp quốc tế?"Lãnh Ngạo Thiên khinh thường lặp lại lời của người nào đó.Thì sao?có liên quan gì tới hắn chứ?Không có....

"Ừ".Không để ý giọng điệu chế nhạo của hắn ông lạnh nhạt đáp.

"Thế thì liên quan gì đến tôi?".Hắn cau mày.

"Tôi muốn cậu trở thành bạn diễn của cô ấy trong dự án phim sắp tới".Người nào đó lạnh nhạt đưa ra lời đề nghị.

"Bạn diễn?"Lãnh Ngạo Thiên nghi hoặc hỏi.Hắn vẫn chưa hiểu rõ ý tứ trong lời nói của hắn.Có phải hay không là còn ý đồ gì khác...

"Tôi nghe được là lần này cô ấy về Đài Loan là muốn phát triển sự nghiệp ở đây.Nên chắc chắn cô ta sẽ nhận một dự án phim nào đó"Jun bỏ qua sự nghi ngờ trong mắt nười đối diện,hắn vờ như không thấy mà thư thả uống một ngụm nước trà.

"Ông muốn tôi trở thành bạn diễn trong bộ phim của cô ta?"Hắn chợt hiểu ra ý đồ của ông...

"Ừ" Jun nhìn người đối diện khẽ gật đầu,trầm ngâm trong giây lát sau đó hắn nói tiếp:"Không những vậy,tôi còn muốn cậu tạo scandal với Jelly".Như vậy đối với hắn chỉ có lợi chứ không có hại.

“...”Lãnh Ngạo Thiên mi mắt rũ xuống,tay nắm chặt lại thành quyền.Muốn hấn dùng scandal để gây dựng danh tiếng! Không thể nào...chuyện này có chết cũng không thể xảy ra với hấn.

“Tôi từ chối”Hấn lạnh lùng từ chối,ánh mắt âm lãnh càng quét người phía trước.Hấn đang giận...hơn nữa còn cực kì tức giận nữa.

Người nào đó rất thức thời,không muốn lại tiếp tục miễm cưỡng ép buộc hấn nữa,bắt đầu dĩ thử dài nói:“Tùy cậu”.Dù sao hấn tự mình không biết nắm bắt cơ hội không liên quan gì tới ông.

Lãnh Ngạo Thiên lạnh mặt,quay người rời đi.Đáng chết!hấn không muốn lại tiếp tục ở đây nữa.Đám người này đúng là đeo cùng một bộ mặt.

....Phân cách.....

Sân bay quốc tế \*\*\*.Cô gái xinh đẹp,mái tóc đen dài xỏa ngang lưng.Cô mặc một chiếc đầm ngắn màu trắng tinh khiết giữa nắng mai ôm sát vòng eo thon gọn.Làm nổi bật đường cong quyến rũ và làn da trắng như ngọc của cô.

Người vừa đi ra lập tức đã thu hút sự chú ý của mọi người xung quanh >hàng loạt ánh mắt đủ loại sự ngưỡng mộ đổ về cô gái xinh đẹp như thiên thần vừa bước ra khỏi sân bay.

Có làm hay không?Thế nào mà Jelly lại đi cửa thường ra vậy? Thật bất ngờ nha!

“Cô Jelly lần này cô về Đài Loan là có việc gì vậy?”Một người chen chút trong đám đông hỏi.lập tức hàng loạt người chạy tới làm ồn ào và náo loạn cả sân bay.

“Yêu cầu mọi người giữ trật tự,cô Jelly hiện tại không thể trả lời bất kì câu hỏi nào của mọi người cả”.Cô gái quản lí lạnh lùng cắt đứt sự ồn ào của đám đông đang cô tiếp cận Lương Thái Ngọc.

Đối với tình huống này,Lương Thái Ngọc chậm rãi nở nụ cười chuyên nghiệp nhìn đám phóng viên nói:“Mọi người có gì muốn hỏi thì có thể đợi tới buổi họp báo vào ngày mai thì hãy nói có được hay không?Tôi bây giờ rất bận”Nói xong cô còn tỏ vẻ áy náy hướng đám đông xin lỗi sau đó lập tức quay người rời đi.

Trò chơi này bắt đầu thú vị rồi!

“....”

Nhìn cảnh náo nhiệt phía trước,khóe môi của người nào đó ở một góc tối yên lặng của sân bay không khỏi co giật mạnh.Cô gái này...tại sao hấn lại đối với cô ta có cảm giác kì quái,nụ cười kia...hấn cũng không thể giải thích được cảm giác lúc này của mình là sao nữa...Tại sao ngay cả khi nhìn cô xa như vậy hấn lại đối với cô có cảm giác thân quen...còn có một chút gì đó khê đau nhói.

## 8. Chương 8

Buổi sáng ở Đài Loan vẫn là đẹp nhất,nó khiến cho lòng cô cảm thấy rất ấm áp như ánh mặt trời buổi sớm. Dù nói thế nào thì đây cũng là nơi cô sinh ra,nơi cô lớn lên nên có rất nhiều tình cảm và kỉ niệm đẹp ở đây,mãi mãi không thể nào quên được...

“Jelly,tôi nghĩ cô không nên nhanh như vậy đã mở cuộc họp báo”.Giọng nói nhàn nhạt cắt đứt nguồn suy nghĩ của Lương Thái Ngọc.Cô quay người lại, nhìn cô gái mặc bộ váy màu hồng nhạt đơn giản trước mắt.Cô không phải thuộc dạng người xinh đẹp nhưng lại rất thanh tú,hai mắt to linh động,cái mũi nhỏ,môi hồng xinh xắn.Cô ấy là Hạ Nhi - người quản lý chính thức của Jelly, Tiểu Nhi rất ân cần trong mấy tháng qua Lương Thái Ngọc được cô giúp đỡ và chỉ bảo rất nhiều thứ.

“Không nhanh đâu,tôi đã đợi ngày này rất lâu rồi”.Lương Thái Ngọc nhàn nhạt nói,ánh mắt cũng trở nên ảm đạm.Khong hề nhanh chút nào,cô thậm chí đã nghĩ nó đến thật muộn nữa.

Bảo An nhìn cô có chút mờ mịt hỏi:“Chờ đợi ngày gì?”

“Chờ ngày trò chơi này, chính thức bắt đầu” Lương Thái Ngọc nhàn nhạt nói, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía xa bên kia.

“...”. Người nào đó nhìn cô với ánh mắt quái dị, không biết nên nói gì chỉ biết im lặng suy nghĩ. Ngày bắt đầu trò chơi? Là có ý gì, ngày... không phải, nên nói là người nào đã khiến cho Jelly phải tự mình đến cái đất nước này chứ? Cô thật sự rất tò mò, kẻ đó thật ra là thần thánh phương nào?

Phân cách

Buổi họp báo được bố trí và chuẩn bị rất chu đáo, mọi thứ đều được chuẩn bị rất kỹ càng. Các phóng viên đã đến từ rất sớm, họ rất mong chờ được phỏng vấn nhân vật chính đặc biệt này.

Một chiếc xe màu đen sang trọng chạy tới đậu trước cửa nơi tổ chức bộ họp báo, Lương Thái Ngọc mặc một bộ váy đồ dài, xẻ đùi, có đính những viên ngọc lấp lánh, ngót ngẻo bước ra một cách tự nhiên. Trên gương mặt xinh đẹp luôn nở nụ cười trong sáng nhìn mọi người xung quanh, đúng như hình tượng cô tiên quốc dân. Một nữ vương ngạo nghễ khiến mọi người phải ngất ngây nhìn.

Cô từ từ ngồi lên chiếc ghế phía trên, mắt đẹp chớp chớp nhìn đám đông trước mặt, giọng nhẹ tựa như không nói: “Cám ơn mọi người đã đến với buổi họp báo của tôi, mọi người làm tôi thấy mình thật vinh dự”.

“Cô Jelly được tiếp chuyện với cô đối với chúng tôi cũng rất vinh hạnh”. Một phóng viên khách khí đáp, đúng thật là siêu sao, thật biết cách nói chuyện để làm vừa lòng người khác, con dâu thiên hạ a!

Lương Thái Ngọc cũng không phải là người keo kiệt, cô nhìn người nó nở một nụ cười cảm ơn, sau đó quay lại chủ đề chính: “Hôm nay, tôi mở cuộc họp báo này là muốn thông báo với mọi người một chuyện, tạm thời tôi sẽ tập trung phát triển sự nghiệp ở Châu Á, mong các bạn ủng hộ”

“Cô Jelly cho hỏi cô muốn mở màn bằng dự án phim hay âm nhạc vậy?” Jelly là một diễn viên kim ca sĩ nổi tiếng, nên không biết lần này cô sẽ mở màn bằng sở trường nào của mình?

“Tôi còn đang suy nghĩ”. Người nào đó nhàn nhạt đáp.

“Tôi nghe nói cô định nhận một dự án phim phải không?” Một phóng viên trong đám chọt lên tiếng hỏi, dù sao thì nghề nghiệp chính của Jelly cũng là diễn viên mà.

“Thông tin của mọi người thật nhạy bén”. Lương Thái Ngọc nhàn nhạt đưa ra lời khen.

“Nói vậy là cô thật sự đóng phim?”. Phóng viên dường như kinh ngạc hỏi.

“Vâng”

“Chúng tôi có thể biết đó là bộ phim nào được không?” Tin nóng nha! Nhất định phải hỏi cho ra mới được.

“Tôi nghĩ tôi có quyền giữ bí mật, để tăng hiệu kỳ của mọi người chứ nhỉ?” Lương Thái Ngọc cười nói, như vậy về sau mới có trò để xem chứ.

“Tất nhiên rồi”. Dù sao tin nóng để về sau sẽ hot hơn.

“Cô Jelly có tìm được bạn diễn phù hợp với mình chưa vậy?” Dù sao cô cũng là một ngôi sao lớn nên việc tìm người đóng chung cũng rất quan trọng, không thể xem nhẹ được.

“À, cái này tôi đang suy nghĩ, mọi người có thể cho tôi chút ý tưởng được không?” Lương Thái Ngọc nhìn đám phóng viên nửa thật nửa giả nói.

“Lãnh Ngạo Thiên? Tôi nghĩ anh ấy hợp với cô”.

“Không đâu tôi thấy Trương Kỳ thích hợp với cô ấy hơn đấy”. Một người trong đám cãi lại.

“Nhưng Trương Kỳ, gần đây đang nhận một dự án mới ở Châu Âu có lẽ không về kịp” Người nào đó không phục nói tiếp.

“Mọi người dừng lại đi, tôi nghĩ về vấn đề bạn diễn chung tôi sẽ xem xét lại”. Lương Thái Ngọc có chút bất đắc dĩ nói, họ là sao đây? Dem họp báo trở thành CLB Fancub mà tám chuyện?

“Cô Jelly vậy cô có dự định gì không?”

“Sắp tới mọi người sẽ biết thôi à, bây giờ tôi không thể nói gì hết” Lương Thái Ngọc mỉm cười đầy thần bí, sau đó nói tiếp: “Lãnh tiên sinh mà mọi người vừa nãy bàn tán chẳng hay là ai vậy?” Lương Thái Ngọc cố tình bày ra bộ mặt hiếu kì nhìn đám phóng viên.

“Anh ấy là một diễn viên hết sức tài năng của Châu Á, là một thiên tài trong giới giải trí”. Một phóng viên hết lời ca tụng.

“oh...” Lương Thái Ngọc tỏ vẻ hiểu sau đó quay người nhìn thẳng vào ống kính cười như không cười nói: “Lãnh tiên sinh nếu anh có đang xem hộp báo thì tôi muốn mời anh hợp tác về dự án phim mới, anh hãy suy nghĩ kỹ nhé!”. Lương Thái Ngọc nhìn vào ống kính cười rạng rỡ nói.

“.....”

Người nào đó ở trên ghế sofa sớm đã đen mặt, cô gái này.... là cố ý. Đúng nhất định cô ta là cô ý... cố tình nhắc tên hần trước nhiều người như vậy, là muốn gây phiền phức cho hần sao?

.....Phân cách.....

Buổi họp báo kéo dài rất lâu, lâu đến nỗi cô không nhớ rõ là mình đã trả lời bao nhiêu câu hỏi của phóng viên nữa. Thật là mệt nha! Lương Thái Ngọc mệt mỏi đi về phía trước “Bịch”. Là ai đụng cô? Không có mắt à?

Lương Thái Ngọc chớp chớp mắt nhìn người phía trước. A?? Không phải là cô gái phóng viên lần trước sao? Tại sao lại ở nơi này??

“Sao cô lại ở đây?”. Lương Thái Ngọc buộc miệng hỏi, lời vừa nói ra khiến cho cô thật muốn cắt đứt cái lưỡi của mình. Thật là... cô đang hỏi ngu ngốc gì vậy.

“Cô biết tôi?” Chu Phương Linh nghi ngờ nhìn cô gái trước mắt hỏi. Cô nhận ra nha... cô ấy chẳng phải là đại minh tinh Jelly đang được bàn tán sôi nổi gần đây sao.

Lương Thái Ngọc ngây người trong giây lát liền lấy lại bình tĩnh, phản bác: “Không, tôi không biết cô, tôi nghĩ cô là trợ lý của trương trình chứ?” Một lý giải vô cùng hoàn hảo nha, trợ lý của đài truyền hình nhiều như vậy tất nhiên không thể biết được hết, có khả năng nhầm lẫn.

“Không, tôi là phóng viên” Chu Phương Linh cũng không hề để ý đến điểm nghi hoặc này, mà chỉ nhàn nhạt nói.

“À... xin lỗi cô tôi nhầm lẫn” Lương Thái Ngọc ra vẻ áy náy nói. Trong lòng không ngừng thở phào nhẹ nhõm. May thật! Cô ta không có nghi ngờ mình.

“Không sao” Người nào đó nhìn cô cười khách khí nói.

“Ừ vậy thì tốt rồi tôi đi đây” Lương Thái Ngọc cười đáp lễ xong lập tức rời đi. Chạy nhanh thôi! Cô thấy cô phóng viên này rất không đơn giản và dễ đối phó như mấy phóng viên khác. Cô mới không muốn tiếp tục ở lại để rồi làm hỏng kế hoạch của mình.

Nhìn bóng dáng Lương Thái Ngọc rời đi, Châu Phương Linh nheo mắt lại. Kì lạ... sao lại chạy nhanh như vậy chứ? Bộ cô nhìn đáng sợ lắm sao? Haiz... không nghĩ nữa phải nhanh đi lấy tin thôi để trễ thì sẽ không hay.

.....

Cộng đồng mạng weibo... trang Fanclub của Thiên ca! (=.=)

@Qin: Jelly angel muốn hợp tác với Thiên ca của chúng ta a \_

@Fei: Ai nói?

@Meni: Mị không xem hộp báo à? Được phát sóng trực tiếp đấy!

@Qin: Không biết Thiên ca của chúng ta có đồng ý hay không ^o^

@Fei: >\_< sẽ=“”>

@Jey: Ta ngược lại nghĩ ca sẽ đồng ý đấy...

@Qin: Sao người lại nghĩ như vậy??

@Fei: Còn phải hỏi được đóng chung với siêu sao hạng A tất nhiên thích!!

## 9. Chương 9

“Lãnh tiên sinh anh nghĩ sao về lời đề nghị của cô Jelly?”. Một phóng viên nhanh nhẹn chạy đến bên hấn hỏi.

“Tôi nghĩ đó có lẽ chỉ là một lời nói đùa của cô Jelly mọi người đừng quá để tâm về chuyện này”. Hấn nhìn phóng viên lạnh lùng nói.

“Nói vậy ý anh là anh không đồng ý làm bạn diễn với cô ấy?”. Đùa à? Có phải hấn quá phách lối rồi không, cũng không nghĩ tới đối phương là ai...

“Tôi không có ý đó” Hấn lạnh nhạt phản bác.

“Lãnh tiên sinh nói vậy là anh đã đồng ý làm bạn diễn của tôi rồi hử?”. Một giọng nói trong trẻo nhẹ nhàng vang lên.

Mọi người không hện mà cùng quay đầu lại nhìn xem người đến là ai. Và họ cũng không hện mà mở to mắt ngạc nhiên nhìn cô gái trước mặt.

“Jelly? Sao cô lại ở đây?”. Ô ô ô thật bất ngờ nha.

“Sao tôi lại không thể ở đây?”. Lương Thái Ngọc nhìn đám phóng viên cười nói. Đây là nơi công cộng sao cô lại không thể đến đây được.

“Ý của chúng tôi là tại sao cô lại đến nơi này?”. Một phóng viên trong đám vội hỏi. Không có việc gì sao tự nhiên lại tới nơi này?

“Nếu tôi nói là đi tản bộ tới đây mọi người có tin hay không?”. Lương Thái Ngọc nửa thật nửa giả nói.

“....”

“Tôi nói đùa thôi, tôi đặc biệt đến đây để gặp Lãnh tiên sinh đây?”. Cô nhìn về phía người nào đó nở nụ cười ngọt ngào nói.

“Cô tìm tôi?”. Lãnh Ngạo Thiên cau mày, cô tìm hấn làm gì?

“Vâng tôi tìm anh?”.

“Để làm gì?”. Hấn nhớ không quen cô.

“Lãnh tiên sinh, anh làm tôi thất vọng thật, tôi cứ tưởng anh sẽ xem được buổi họp báo đó của tôi chứ”. Lương Thái Ngọc giả vờ tiếc nuối nói.

Họp báo? Hấn dĩ nhiên có xem, mà cho dù không xem thì mấy ngày gần đây báo đài đăng tin nhiều như vậy, cả trẻ con không chừng còn biết đến....

“Jelly tiểu thư tôi nghĩ có lẽ cô chỉ là nói đùa thôi không phải sao?”. Hấn nhàn nhạt nói.

“Trước giờ tôi chưa từng nói đùa”. Cô nhìn hấn chân thành nói.

Cô bây giờ là sao đây? Có ý làm khó hấn sao?

“Lãnh tiên sinh có phải anh chê tôi không đủ tư cách làm bạn diễn với anh hay không?”

Ai nói quá đủ đó chứ! Nhưng có điều hấn không muốn rước lấy phiền phức.

“Lãnh tiên sinh cô Jelly đã đích thân tới đây mời ngài rồi có phải ngài nên nể mặt cô ấy một chút không?”. Bảo An cau mày nhắc nhở hấn, tên này đúng thật là không biết điều gì cả.



Lãnh Ngạo Thiên trầm mặt một lát rồi nói:“Có gì lên nhà tôi rồi nói”.Hắn mới không muốn ở chốn đông người này nói chuyện,có rất nhiều thứ hạn chế.

“Vậy chúng ta lên nhà rồi nói,Lãnh tiên sinh phiền anh rồi”.

.....Phân cách.....

“Hạ Nhi, cô đi mua dùm tôi chút đồ uống đi tôi thấy hơi khát”.Lương Thái Ngọc nhàn nhạt phân phó.

Hạ Nhi ngậy người,đây là đang....đuối khéo cô sao? Aiz...thôi kệ đi cô không muốn quản chuyện riêng của người khác,nên cũng thuận ý rời đi.

Phút chốc căn phòng to lớn chỉ còn có hai người Lãnh Ngạo Thiên và Lương Thái Ngọc.Bầu không khí vừa yên tĩnh lại quái dị.Lãnh Ngạo Thiên không nhịn được lên tiếng phá vỡ bầu không khí kì lạ này:“Tại sao lại là tôi?”

“Àn?”

“Tại sao còn rất nhiều người khác tài giỏi hơn mà cô lại không chọn lại cứ nhất quyết phải chọn tôi?”.Hắn thật sự không hiểu rốt cục cô gái trước mặt này có ý đồ gì.

“Vì tôi nghĩ anh thích hợp”.Cô nhìn hắn tự nhiên nói.

“Nhưng tôi không thích”.Hắn tại sao phải làm theo ý của người khác chứ?

“Nhưng tôi thích anh”.

Lãnh Ngạo Thiên sững sốt hắn nghe lầm sao?Cái cô gái này nói thích hắn?

“Cô vừa nói gì?”

“Tôi thích anh”

“....”

“Tôi không đùa đâu”

“....”.Người nào đó vẫn tiếp tục trầm mặt.

“Anh không tin tôi sao?”.Lương Thái Ngọc mắt đẹp mở to nhìn hắn nói.

“Jelly tiểu thư người Phương Tây các người quá hào phóng rồi”.Sao có thể nói thích một người mình vừa mới gặp được chứ.

“Lãnh tiên sinh,vậy anh thích người phụ nữ như thế nào?”.Lương Thái Ngọc ánh mắt sáng ngời nhìn hắn đầy chờ mong.

“Tôi...tôi không biết”.Hắn lâm vào suy tư...hắn thích người như thế nào?Cau mày lại đột nhiên một hình ảnh bất chợt hiện lên trong đầu hắn....

“Lãnh tiên sinh anh như vậy có phải là nói tôi không tốt hay không?Anh cứ nói thẳng ra đi ” Lương Thái lộ ra vẻ mặt tiếc nuối cùng đau lòng nói.

“Tôi không có ý đó,cô rất tốt”

“Vậy chúng ta thử hẹn hò với nhau đi có được không?”

“....”

“Anh nói tôi rất tốt còn gì?Chẳng lẽ là giả sao?”.Cô nhìn hắn chất vấn.

Lãnh Ngạo Thiên suy nghĩ trong giây lát rồi chậm rãi gật đầu đồng ý.Dù sao việc này đối với hắn cũng không có ảnh hưởng gì....

“Thật tốt quá”.Lương Thái Ngọc vui vẻ vòng tay nhỏ qua ôm lấy hắn,trên khóe môi tràn ngập nụ cười đắc ý.Ánh mắt của cô lạnh lại....Lãnh Ngạo Thiên cậu trúng kế rồi....

Cứ chờ mà xem...trò chơi này,hôm nay chính thức bắt đầu....

“Vậy anh đồng ý đóng phim chung với em luôn rồi có phải không?”

“Để tôi suy nghĩ lại vài ngày sau sẽ trả lời”Hắn nhàn nhạt nói.

“Sao lại còn suy nghĩ gì nữa,đồng ý đi nha”Cô khoác cánh tay hắn,lộ ra đôi mắt to long lanh làm nũng.

Lãnh Ngạo Thiên bắt đắ dĩ thờ dài:“Được rồi”.Hắn cũng không hiểu chính mình bị làm sao,thế nhưng lại luôn đồng ý mọi yêu cầu của cô gái xa lạ này mà một chút cũng không thấy khó chịu.Hắn rốt cục bị gì vậy?

Tại sao?Từ lúc gặp cô ở sân bay cho tới hôm nay gặp cô ở đây,đồng ý hẹn hò với cô...tất cả dường như diễn ra một cách tự nhiên đến kì lạ...

## 10. Chương 10

“Buổi sáng tốt lành ”.

“Sao em lại ở đây?”.Lãnh Ngạo Thiên mày hơi nhướng lên,nhìn cô gái trước mặt hỏi.Sao mới sáng sớm mà cô lại đến đây vậy?

“Em muốn đến để cùng anh ăn sáng”.Lương Thái Ngọc cười đến rạng rỡ nhìn hắn nói.

“Ăn sáng?”

“Phải”.

“Trước giờ tôi không có ăn sáng ở ngoài”.Bởi vì trước đây đều là....cô ta nấu cho hắn ăn,đã thành thói quen nên hắn ăn không quen với mấy mùi vị thức ăn ở ngoài kia.

“Em biết”.Người nào đó lạnh nhạt trả lời.

“Tại sao em biết chứ?”.Hắn nhớ là chưa bao giờ nói chuyện này với ai.

“À..tại em quan tâm anh nên em...”Lương Thái Ngọc có chút ấp úng nói.Phải làm sao đây,lỡ hắn nghi ngờ,cô phải giả thích làm sao?

“Cô cho người điều tra quá khứ của tôi à?”.Lãnh Ngạo Thiên cau mày,hắn rất ghét loại phụ nữ như vậy,thật phiền phức...

“Không có,lúc này em nghe quản lý nói anh thường không có ra ngoài ăn cơm,nên em nghĩ anh thích ăn cơm nhà”.Ngoài mặt tuy trông cô rất giống hời hợt nhưng thật ra trong lòng đang âm thầm thở phào nhẹ nhõm,chỉ sợ hắn lại nghi ngờ...nhưng mà đến cuối cùng thì ai mà tin chuyện này chứ?

“....”Lãnh Ngạo Thiên trầm mặt quan sát biểu tình trên gương mặt cô.Dù cô có nói dối hay không thì hình như đối với hắn cũng không có ảnh hưởng gì...

“Vào nhà đi”.

“Vâng”

Lương Thái Ngọc theo hắn vào nhà,cô ngồi xuống chiếc ghế đối diện với hắn.Xem ra thói quen của hắn vẫn không có thay đổi,các vật dụng trong nhà dường như vẫn còn y như cũ.

“Em đang nhìn cái gì?”.Đây cũng đâu phải là lần đầu tiên cô tới nhà hắn,có cần phải ngơ ngát tới như vậy không.

”Em chỉ là muốn quan sát một chút về nơi anh ở thôi.Lương Thái Ngọc cười cười nhìn hắn nói.

“Để làm gì?”

“Không biết,có lẽ để hiểu anh hơn”.Cô cười như không cười nhìn hắn nói.

“.....”

“Anh muốn ăn gì?”.Lương Thái Ngọc đột nhiên đổi đề tài nhìn hấn hỏi.

“Em biết nấu ăn sao?”.Hấn không tin nổi nhìn cô,hấn cứ tưởng đại tiểu thư như cô phải mắc bệnh công chúa chứ?Không ngờ cũng biết nấu ăn?Còn rốt cục còn những điều gì mà hấn chưa biết nữa.

“Anh đừng có đánh giá thấp em như vậy,em cái gì cũng biết hết nha”.Lương Thái Ngọc bẽn lẽn nói.

“Ừ”

“Ừ gì chứ,phải nói là biết rồi”.Lương Thái Ngọc bắt bình cãi lại.

“Tôi biết rồi,em định để cho tôi đói chết à?”.Hấn nhìn cô hỏi.

“Hừ! Đói chết anh đi”.Người nào đó liếc hấn sau đó quay người đi vào phòng bếp.

Lãnh Ngạo Thiên đột nhiên muốn cười,hình như tâm trạng của hấn rất tốt.Tốt đến nỗi không cảm thấy lạ khi cô có thể biết và hiểu rõ phòng bếp nhà hấn đến như vậy.

20 phút sau.

“Vào ăn cơm đi,em nấu xong rồi”.Lương Thái Ngọc từ trong phòng bếp la to.

Lãnh Ngạo Thiên bắt lực lắc lắc đầu,đây là đại minh tinh mà mọi người thường nói hay sao?Nhưng ít ra cô rất thành thật và tự nhiên không chút giả dối khiến người ta thật dễ chịu khi ở bên cạnh.

Nhìn một bàn ăn thịnh soạn trên bàn,Lãnh Ngạo Thiên không khỏi có chút ngây người.Không ngờ cô lại nấu được nhiều món như vậy,xem ra hấn thật sự phải nhìn cô bằng ánh mắt khác rồi.

“Sao vậy?”.Lương Thái Ngọc tất nhiên biết hấn sẽ bất ngờ,nhưng là cô vẫn muốn cố tình trêu chọc hấn.

“Không có gì,chỉ là tôi bất ngờ quá thôi”

“Anh bất ngờ vì em tài giỏi à?”.Lương Thái Ngọc nhìn hấn cười có chút giễu cợt.

“....”

“Ăn nhanh đi để ngọai sẽ không ngon”.

Lãnh Ngạo Thiên lẳng lặng ngồi xuống bàn ăn,hấn gấp từng món vào đĩa rồi ăn.Món ăn vừa vào trong miệng hấn lập tức ngậy đại....mùi vị này?Là sao?Giống nhau đến như vậy...

Ở đối diện hấn Lương Thái Ngọc chậm rãi gờ lên nụ cười chế giễu cùng đắc chí.Sao có phải rất quen thuộc hay không?Được một lần nữa nếm thử mùi vị này cậu có cảm giác như thế nào?Chắc là rất chán ghét hả?.Lương Thái Ngọc có chút giễu cợt nghĩ.

Mà Lãnh Ngạo Thiên đã sớm ngây người,không hề nhìn thấy gương mặt đắc chí và ánh mắt đầy thù hận trên mặt cô,không khí bàn ăn cứ như vậy trầm lặng đến đáng sợ.

“Em nấu ăn không ngon à?”.Lương Thái Ngọc rốt cục nhin không được lên tiếng hỏi,cô rất muốn nghe hấn nói gì...

Người nào đó bị giọng nói trong trẻo của cô làm cho thanh tỉnh lại.Chết tiệt!Sao hấn lại suy nghĩ vẩn vơ nữa rồi.

“Không có,rất ngon”.Hấn nhìn cô hơi mất tự nhiên nói.

“Ngon thì tốt rồi,em cứ tưởng anh thấy không ngon”.

“Nào có”.Hấn vội vàng phủ nhận.

“Ừ,vậy anh nói đi mùi vị món ăn thế nào?”.Lương Thái Ngọc nhìn hấn thú vị hỏi.Hấn sẽ trả lời ra sao đây?

“Mùi vị không tệ,còn có..” Chút quen thuộc..

“Còn có thế nào?”.Cô không buông tha vẫn tiếp tục hỏi,cô chính là muốn ép hấn tới không thể thở được.

“Không có gì”

“Nói đi em muốn nghe”.

Lãnh Ngọc Thiên trầm mặt trong giây lát rồi đột nhiên đổi đề tài: “Em ăn nhanh đi, chúng ta tập thử kịch bản”

Lương Thái Ngọc khẽ nhú mồm. Được rồi coi như hần tài giỏi, lần này cô tạm bỏ qua cho hần.

“Ừ, anh cũng ăn nhanh đi”.

Hai người không ai bảo ai mà cùng ngồi đó ăn phòng cơm của mình. Cả hai đều đắm chìm trong những suy nghĩ riêng của mình, nhưng có điều... là cùng một chủ đề... quá khứ và kí ức. Có lẽ hơn ai hết đây là bữa cơm khó khăn nhất của họ từ khi sinh ra tới giờ. Khi mà cả thù hận, đau xót đan xen nhau.

## 11. Chương 11

“Buổi sáng tốt lành”.

“Sao em lại ở đây?” Lãnh Ngọc Thiên mồm hơi nhướn lên, nhìn cô gái trước mặt hỏi. Sao mới sáng sớm mà cô lại đến đây vậy?

“Em muốn đến để cùng anh ăn sáng”. Lương Thái Ngọc cười đến rạn rỗ nhìn hần nói.

“Ăn sáng?”

“Phải”.

“Trước giờ tôi không có ăn sáng ở ngoài”. Bởi vì trước đây đều là... cô ta nấu cho hần ăn, đã thành thói quen nên hần ăn không quen với mấy mùi vị thức ăn ở ngoài kia.

“Em biết”. Người nào đó lạnh nhạt trả lời.

“Tại sao em biết chứ?”. Hần nhớ là chưa bao giờ nói chuyện này với ai.

“À.. tại em quan tâm anh nên em...” Lương Thái Ngọc có chút ấp úng nói. Phải làm sao đây, lỡ hần nghi ngờ, cô phải giả thích làm sao?

“Cô cho người điều tra quá khứ của tôi à?”. Lãnh Ngọc Thiên cau mày, hần rất ghét loại phụ nữ như vậy, thật phiền phức...

“Không có, lúc này em nghe quản lý nói anh thường không có ra ngoài ăn cơm, nên em nghĩ anh thích ăn cơm nhà”. Ngoài mặt tuy trông cô rất giống hời lợt nhưng thật ra trong lòng đang âm thầm thở phào nhẹ nhõm, chỉ sợ hần lại nghi ngờ... nhưng mà đến cuối cùng thì ai mà tin chuyện này chứ?

“....” Lãnh Ngọc Thiên trầm mặt quan sát biểu tình trên gương mặt cô. Dù cô có nói dối hay không thì hình như đối với hần cũng không có ảnh hưởng gì...

“Vào nhà đi”.

“Vâng”

Lương Thái Ngọc theo hần vào nhà, cô ngồi xuống chiếc ghế đối diện với hần. Xem ra thói quen của hần vẫn không có thay đổi, các vật dụng trong nhà dường như vẫn còn y như cũ.

“Em đang nhìn cái gì?”. Đây cũng đâu phải là lần đầu tiên cô tới nhà hần, có cần phải ngơ ngát tới như vậy không.

“Em chỉ là muốn quan sát một chút về nơi anh ở thôi. Lương Thái Ngọc cười cười nhìn hần nói.

“Để làm gì?”

“Không biết, có lẽ để hiểu anh hơn”. Cô cười như không cười nhìn hần nói.

“.....”

“Anh muốn ăn gì?”.Lương Thái Ngọc đột nhiên đổi đề tài nhìn hấn hỏi.

“Em biết nấu ăn sao?”.Hấn không tin nổi nhìn cô,hấn cứ tưởng đại tiểu thư như cô phải mắc bệnh công chúa chứ?Không ngờ cũng biết nấu ăn?Còn rốt cục còn những điều gì mà hấn chưa biết nữa.

“Anh đừng có đánh giá thấp em như vậy,em cái gì cũng biết hết nha”.Lương Thái Ngọc bẽn lẽn nói.

“Ừ”

“Ừ gì chứ,phải nói là biết rồi”.Lương Thái Ngọc bắt bình cãi lại.

“Tôi biết rồi,em định để cho tôi đói chết à?”.Hấn nhìn cô hỏi.

“Hừ! Đói chết anh đi”.Người nào đó liếc hấn sau đó quay người đi vào phòng bếp.

Lãnh Ngạo Thiên đột nhiên muốn cười,hình như tâm trạng của hấn rất tốt.Tốt đến nỗi không cảm thấy lạ khi cô có thể biết và hiểu rõ phòng bếp nhà hấn đến như vậy.

20 phút sau.

“Vào ăn cơm đi,em nấu xong rồi”.Lương Thái Ngọc từ trong phòng bếp la to.

Lãnh Ngạo Thiên bất lực lắc đầu,đây là đại minh tinh mà mọi người thường nói hay sao?Nhưng ít ra cô rất thành thật và tự nhiên không chút giả dối khiến người ta thật dễ chịu khi ở bên cạnh.

Nhìn một bàn ăn thịnh soạn trên bàn,Lãnh Ngạo Thiên không khỏi có chút ngây người.Không ngờ cô lại nấu được nhiều món như vậy,xem ra hấn thật sự phải nhìn cô bằng ánh mắt khác rồi.

“Sao vậy?”.Lương Thái Ngọc tất nhiên biết hấn sẽ bất ngờ,nhưng là cô vẫn muốn cố tình trêu chọc hấn.

“Không có gì,chỉ là tôi bất ngờ quá thôi”

“Anh bất ngờ vì em tài giỏi à?”.Lương Thái Ngọc nhìn hấn cười có chút giễu cợt.

“....”

“Ăn nhanh đi để nguội sẽ không ngon”.

Lãnh Ngạo Thiên lẳng lặng ngồi xuống bàn ăn,hấn gấp từng món vào đĩa rồi ăn.Món ăn vừa vào trong miệng hấn lập tức ngậy đại....mùi vị này?Là sao?Giống nhau đến như vậy...

Ở đối diện hấn Lương Thái Ngọc chậm rãi gắp lên nụ cười chế giễu cùng đắc chí.Sao có phải rất quen thuộc hay không?Được một lần nữa nếm thử mùi vị này cậu có cảm giác như thế nào?Chắc là rất chán ghét hả?.Lương Thái Ngọc có chút giễu cợt nghĩ.

Mà Lãnh Ngạo Thiên đã sớm ngây người,không hề nhìn thấy gương mặt đắc chí và ánh mắt đầy thù hận trên mặt cô,không khí bàn ăn cứ như vậy trầm lắng đến đáng sợ.

“Em nấu ăn không ngon à?”.Lương Thái Ngọc rốt cục nhin không được lên tiếng hỏi,cô rất muốn nghe hấn nói gì...

Người nào đó bị giọng nói trong trẻo của cô làm cho thanh tỉnh lại.Chết tiệt!Sao hấn lại suy nghĩ vẩn vơ nữa rồi.

“Không có,rất ngon”.Hấn nhìn cô hơi mất tự nhiên nói.

“Ngon thì tốt rồi,em cứ tưởng anh thấy không ngon”.

“Nào có”.Hấn vội vàng phủ nhận.

“Ừ,vậy anh nói đi mùi vị món ăn thế nào?”.Lương Thái Ngọc nhìn hấn thú vị hỏi.Hấn sẽ trả lời ra sao đây?

“Mùi vị không tệ,còn có..” Chút quen thuộc..

“Còn có thế nào?”.Cô không buông tha vẫn tiếp tục hỏi,cô chính là muốn ép hấn tới không thể thở được.

“Không có gì”

“Nói đi em muốn nghe”.

Lãnh Ngạo Thiên trầm mặt trong giây lát rồi đột nhiên đổi đề tài: “Em ăn nhanh đi, chúng ta tập thử kịch bản”

Lương Thái Ngọc khẽ nhú mồm. Được rồi coi như hần tài giỏi, lần này cô tạm bỏ qua cho hần.

“Ừ, anh cũng ăn nhanh đi”.

Hai người không ai bảo ai mà cùng ngồi đó ăn phòng cơm của mình. Cả hai đều đắm chìm trong những suy nghĩ riêng của mình, nhưng có điều... là cùng một chủ đề... quá khứ và ký ức. Có lẽ hơn ai hết đây là bữa cơm khó khăn nhất của họ từ khi sinh ra tới giờ. Khi mà cả thù hận, đau xót đan xen nhau.

## 12. Chương 12

“Có đau không?” Hần đưa tay khẽ vuốt lên gương mặt của cô, ân cần hỏi. Lúc đó hần thật sự không ngờ tới Huỳnh Ngọc Hinh sẽ hành động như vậy, nên mới để cho cô bị thương.

Lương Thái Ngọc hơi bất ngờ trước sự quan tâm của hần. Từ khi nào mà hần lại để ý tới cảm giác của người khác thế? Cô nhìn lầm sao? Hay là hần đang giả vờ.

“Em không sao, anh không cần lo cho em”. Cô có chút mất tự nhiên gạt bàn tay của hần ra. Lương Thái Ngọc có thể nghe thấy được vừa rồi lúc hần đưa tay chạm vào gương mặt cô thì nơi nào đó trong lòng khẽ dao động. Chẳng lẽ cô đối với hần vẫn còn lưu luyến sao? Không thể nào, Lương Thái Ngọc cố gắng phải bỏ cái suy nghĩ vớ vẩn đó ra khỏi đầu của mình.

“Em sao vậy?”. Sao sắc mặt lại tệ như vậy? Đang suy nghĩ gì sao?

“Không có gì, anh đừng lo”. Cô nhìn hần cười có chút miễn cưỡng.

“Vậy chúng ta cùng đi ăn trưa, anh đói rồi”. Người nào đó nắm tay kéo cô vào lòng nói.

Lương Thái Ngọc đẩy hần ra, bày ra một bộ mặt khó xử: “Em thấy hơi mệt, anh đi ăn một mình đi”

“Em không khỏe à? Hay để anh đưa em đi khám bác sĩ”. Hần lo lắng vuốt tóc cô nói.

“Không cần, nghỉ ngơi một chút sẽ khỏe”.

“Vậy để anh đưa em về nhà”.

“....” Lương Thái Ngọc trầm mặt nếu cô còn tiếp tục từ chối ý tốt của hần nữa. Lãnh Ngạo Thiên chắc chắn sẽ nghi ngờ, nên chỉ đành gạt đầu đồng ý, dù sao cô cũng không có mất mát gì không phải sao? Thôi thì cứ để hần đưa về vậy.

Lãnh Ngạo Thiên nắm tay cô, vui vẻ dẫn cô lên xe. Thật ra thì hần chưa từng đến chỗ cô ở bao giờ nên có chút tò mò. Cô thật ra sống ở một nơi như thế nào?

Lãnh Ngạo Thiên đưa cô tới khách sạn nhưng Lương Thái Ngọc lại lấy lý do là mệt nên bảo ả về trước. Vì vậy, nên hần cũng không có xem qua chỗ ở của cô, cứ như vậy lặng lẽ đi về.

.....Phân cách.....

Sự việc vừa xảy ra hôm qua thì sáng nay đã trở thành tin hot cho giới bảo đài. Đại chiến! Đại chiến giữa các ngôi sao!

Đại minh tinh lại đánh nhau như thế vì một nam thần thử hỏi có phải là tin siêu hot hay không? Chuyện này không phải chưa từng thấy nhưng là.. nhân vật chính lần này là một ngôi sao quốc tế!

Mới sáng sớm các phóng viên đã không hẹn mà cùng chờ đợi, vây kín cả trường quay. Họ muốn lấy tin, họ muốn gặp nhân vật chính!

Người đàn ông lịch lãm nào đó vừa đi ra liền thu hút mọi sự chú ý của mọi người.

“Lãnh tiên sinh, anh dừng bước đã”. Đám phóng viên vội vàng chạy đến vây lấy hắn, người nào đó khẽ cau mày lại.

“Có chuyện gì?”. Sao tự nhiên lại đông đúc thế?

“Anh Lãnh chuyện hôm qua là sao? Có phải cô Huỳnh Ngọc Hinh thật sự cãi nhau với anh không?”

“Chuyện đó chỉ là hiểu lầm thôi”.

“Hiểu lầm?”. Bọn họ khó tin nhìn hắn, hôm qua Huỳnh Ngọc Hinh còn đăng lên trang web riêng của cô ta rằng Lãnh Ngạo Thiên là kẻ bạc tình mà. Sao có thể là hiểu lầm được.

“Đúng vậy”. Người nào đó nhàn nhạt nói.

“Không phải”. Một giọng nói trong trẻo thâm thúy vang lên thu hút sự chú ý của đám người nọ.

Họ quay người lại nhìn về phía cô gái xinh đẹp mặc chiếc váy trắng phía trước.

“Cô Jelly ý của cô là?”

“Đó không phải là hiểu lầm”. Người nào đó nhàn nhạt nói.

“Jelly, em đang nói gì vậy?”. Lãnh Ngạo Thiên khó hiểu nhìn cô.

“Lãnh tiên sinh, anh không nghe rõ sao?”. Lương Thái Ngọc chế giễu nhìn hắn hỏi.

“Em nói vậy là có ý gì?”. Hắn không hiểu cô là đang giở trò gì.

“Lãnh tiên sinh, lát nữa Huỳnh tiểu thư sẽ nói rõ ràng cho anh hiểu thôi”.

Mọi người kinh ngạc nhìn cô gái phía sau Lương Thái Ngọc. Là Huỳnh Ngọc Hinh! Sao cô ấy lại ở đây?

“Sao cô lại ở đây?”. Hắn nhìn cô gái trước mắt hỏi.

“Sao cô ấy lại không thể ở đây?”. Lương Thái Ngọc nhìn hắn đầy khiêu khích.

“Em...”. Người nào đó đã sớm nói không nên lời.

Lương Thái Ngọc vốn không có ý định bỏ qua cô tiếp tục nói: “Cô ấy ở đây là để chứng minh anh là một kẻ giả tạo”.

“....”

Lương Thái Ngọc không hề để ý sắc mặt hắn tái nhợt mà quay người lại nhìn Huỳnh Ngọc Hinh nói: “Huỳnh tiểu thư cô có oan ức gì thì có thể nói với phóng viên ở đây”.

mắt người nào đó ửng đỏ, giọng tràn ngập oan ức, trực tiếp chạy đến bên Lãnh Ngạo Thiên tỏ cáo: “Lãnh Ngạo Thiên anh là tên xấu xa, tôi đã có con với anh rồi mà tại sao anh lại không chịu trách nhiệm”

Đám phóng viên nghe thấy sững sờ, há hốc mồm không thể tin được.

Người nào đó giận tím mặt, gạt tay cô ra: “Cô đang nói nhảm nhí gì vậy?”. Hắn với cô làm gì có cái loại quan hệ đó chứ.

“Anh còn dám chối, cái người bạc tình này”. Cô gái nào đó dường như càng diễn càng nhập tâm, khóc cũng càng ngày càng lớn.

“Cô im đi, đừng ở đây nói hươu nói vượn nữa”.

Lương Thái Ngọc nhìn một màn này, môi mỏng khẽ nhếch lên, rốt cục nhịn không được lên tiếng: “Lãnh tiên sinh, nếu thật sự là đàn ông thì nên dám làm dám nhận”.

“Em...”. Hắn tức đến không thể nói nên lời. Cô là đang làm gì thế, là hợp tác với người ngoài chống đối hắn.

“Tôi làm sao?”.Lương Thái Ngọc khiêu khích.

“Cô Jelly không phải hai người đang hẹn hò sao?”.Phóng viên nó không nhịn được lên tiếng hỏi.Tin tức này ai cũng đều biết.

Đối với lời nói của người nọ cô chị khẽ cười nói:“Mọi người hiểu lầm rồi tôi và Lãnh tiên sinh đây không có bất kỳ quan hệ gì cả”.

“Nhưng hai người thường đi chung với nhau”.Nói không có quan hệ ai tin?

“Đó chẳng qua chỉ để dễ dàng hợp tác với nhau hơn trong bộ phim sắp tới thôi”.Lương Thái Ngọc nhàn nhạt nói.

“...”.Hắn đối với sự phủ nhận của cô cũng chỉ trầm mặt không nói lời nào.Lòng thầm an ủi có lẽ cô không muốn phiền phức.

“Lãnh tiên sinh đây cùng Huỳnh tiểu thư mới thật sự là một cặp”.Người nào đó cười cười nói.

“Em..sao lại nói như vậy,chẳng phải,..”Hai người đang hẹn hò sao?

“Tôi nói gì?” Cô khó hiểu nhìn hắn hỏi.

“Em từng nói thích tôi”.Hắn lạnh lùng nói.

“Nhưng tôi cũng đâu nói yêu anh?Thích thì ai cũng có thể thích được”

” Em không yêu tôi?”

Lương Thái Ngọc bật cười ra tiếng nhìn hắn chế giễu:“Ai nói yêu tôi anh?”

“...”Hắn trầm mặt,thật sự cô chưa bao giờ nói yêu hắn cả...

“Bảo bối em làm gì ở đây vậy?”.Một giọng nói thâm thúy mê hoặc khẽ vang lên.Là ai??

### 13. Chương 13

“Bảo bối,em đang làm gì ở đây vậy?”.

Mọi người không hẹn mà cùng quay đầu lại nhìn về phía nơi phát ra giọng nói thâm thúy mê hoặc đó.Một người đàn ông tuấn mị trẻ trung, trên người mặc một bộ âu phục màu đen lịch lãm.Ánh mắt lạnh nhạt lướt biếng nhìn về đám đông phía trước,môi mỏng hơi nhếch lên cười như không cười nhìn đám người nào đó nói:“Xin chào mọi người hân hạnh làm quen”.

“Cô Jelly vị này là...?”.Đám phóng viên không nhịn được,tò mò hỏi.

“Anh ấy là vị hôn phu của tôi Triệu Hàn Lâm”.Lương Thái Ngọc nhìn đám phóng viên nói,sau đó liền đi tới khoác tay Triệu Hàn Lâm,nhẹ nhàng trách móc:“Sao lâu như vậy mới đến thăm em?”

Người đàn ông nào đó đưa bàn tay ra ôm lấy eo nhỏ của cô,tà tít nói:“Anh rất bận,xong việc liền lập tức tới thăm em còn chưa kịp ăn uống nữa đây”.

“Thật sao?Ai tin anh chứ!”Lương Thái Ngọc tay nhỏ khẽ đánh vào ngực hắn nói.

“Bảo bối chỗ này là chỗ đông người a”Triệu Hàn Lâm cười gian xảo nhắc nhở cô ở đây còn rất nhiều người đang nhìn.

Ho khan vài tiếng,Lương Thái Ngọc nhìn phóng viên nói:“Hàn Lâm mới chính là người đàn ông mà Jelly tôi yêu nhất mong các vị sau này đừng hiểu lầm,nói linh tinh,tôi không muốn để anh ấy hiểu lầm”.

Cõi lòng của người nào đó tan nát ra từng mảnh,người đàn ông đó là người mà cô yêu sao?Vậy còn hắn,hắn là gì của cô chứ?



Triệu Hàn Lâm nhìn cô,sau đó mỉm cười tà mị:“Bảo bối yên tâm,anh rất tin tưởng em”.

“Nhưng em cũng không muốn để người khác hiểu lầm”.Cô cố tình nhấn mạnh nói.

Tâm người nào đó chợt lạnh...phải hắn đã hiểu lầm.Hắn đã hiểu lầm rằng cô yêu hắn. Hiểu lầm hắn đã tìm được người hắn yêu..Thật sai lầm,đúng là sai lầm.

“Người khác nghĩ thế nào kệ họ,chỉ cần em luôn yêu anh là được”.Triệu Hàn Lâm nhẹ đáp,con người đen khề lướt qua người đàn ông phía trước thấy sắc mặt người nào đó đã tái nhợt.Hắn khẽ cười,đi lên phía trước đối với người nào đó nói.

“Anh đây có phải là Lãnh tiên sinh?”

“Phải”Lãnh Ngạo Thiên lạnh lùng đáp.Không thể che dấu được sự giận dữ và đau đớn trên mặt,mà tất nhiên những thứ này người thông minh như Triệu Hàn Lâm làm sao không biết được chứ?

“Lãnh tiên sinh hân hạnh làm quen,sau này mong anh chiếu cô cho vị hôn phu của tôi nhiều hơn”.Hắn vừa nói vừa cố tình nhấn mạnh chữ “vị hôn phu”.Triệu Hàn Lâm chính là muốn cho người nào đó biết Lương Thái Ngọc chính là người phụ nữ của hắn a!Là hoa đã có chủ!

Lãnh Ngạo Thiên xanh mặt,lúc này người phụ nữ nào đó cũng không rảnh rồi lại tiếp tục châm dầu vào lửa.

“Lãnh Ngạo Thiên anh lại vì một người phụ nữ đã sắp có gia đình mà bỏ tôi, bỏ cốt nhục của!Thật quá đáng!Đồ vô lương tâm!”Huỳnh Ngọc Hinh điên cuồng la hét.

“Cô câm miệng lại cho tôi!”Hắn rít lạnh nhìn cô cảnh cáo.Người phụ nữ sắp có gia đình?Không thể nào,cô là của hắn,không cho phép ai đụng vào.

“Vị tiểu thư này,sao cô lại nói giống như Jelly ngoại tình vậy,mong cô nên chỉnh lại lời nói của mình một chút đi”.Triệu Hàn Lâm cau mày,người phụ nữ này thật ồn ào.

“Anh không có ở đây làm sao biết được cô ấy có phản bội mình hay không?”.Huỳnh Ngọc Hinh đã vì ghen tuông mù quáng mà mất hết lý trí,liên tục công kích người khác.

“Tôi không ở đây,nhưng mọi việc xảy ra của cô ấy tại nơi này tôi điều biết”,Triệu Hàn Lâm nhìn cô kiên định đáp.

“Hứ!Anh có chắc cô ta không làm gì phản bội anh không?”.

“Tất nhiên”.Hắn thần nhiên nói.Suy nghĩ một lúc lâu,liền bổ sung thêm:“Bởi vì,cô ấy là người phụ nữ của tôi ”

Người phụ nữ của hắn??Lãnh Ngạo Thiên trời sinh tính nhẩn nại của hắn rất tốt,nếu không lúc này hắn thật sự không kìm chế được mà ngã quỵ.Người con gái mà hắn thật lòng yêu thương lại là người phụ nữ của kẻ khác thử hỏi làm sao hắn có thể chấp nhận được....

Lương Thái Ngọc cũng như bao người khác đều bất ngờ trước câu nói này của Triệu Hàn Lâm.Hắn có biết cái câu“Người phụ nữ của tôi”có bao nhiêu ám muội hay không hả?Tên này cũng quá rảnh rồi,nhanh chóng ngăn cản...

“Hàn Lâm được rồi,đừng nói nữa chỉ cần hai chúng ta yêu nhau,tin tưởng nhau là được”.Nếu còn không ngăn cản,cô thật không dám nghĩ chuyện này sẽ chuyển biến tệ thế nào nữa...

“Bảo bối anh chỉ muốn cho cả thế giới này biết anh yêu em nhiều như thế nào, tin tưởng em như thế nào thôi ”.Triệu Hàn Lâm vô tội nhìn cô nói.

“Anh...”.Lương Thái Ngọc nhìn gương mặt tuấn mị mà gian xảo trước mắt không khỏi có hơi bối rối.Mặc dù họ quen nhau không lâu nhưng người đàn ông trước mắt này đúng là có sức mê hoặc kì lạ đối với phụ nữ nha!Cô một chút nữa thì đã lâm tưởng những lời anh nói là thật....

“Sao vậy không tin lời của anh à?”.Hắn cúi người nhỏ nhẹ bên tai cô nói.

Lương Thái Ngọc cảm thấy da gà của mình dựng thẳng lên. Triệu Hàn Lâm chết tiệt! Đừng có dùng cái giọng điệu đó nói chuyện với cô. Nếu không phải ở đây có nhiều phóng viên cô thật sự muốn đẩy hắn ra rồi chửi vào mặt hắn!

“Không có em tin tưởng anh, anh nói gì em điều tin”. Cẩn rằng nhin xuống lời chưa kịp chửi, cô ngượng ngùng đáp.

“Bảo bối em đang xấu hổ sao?”. Hắn xấu xa nhìn cô nói.

Mẹ nó! Tên đàn nhà anh!!! Biết rồi còn hỏi! Cô xém tí nữa nhin không được mà quay ra mắng. Người đàn ông này thật biết cách khiêu khích người khác.

“Em đói rồi, chúng ta đi ăn đi”. Cô nhìn hắn có chút mất tự nhiên nói.

“Được”. Hắn nhẹ nhàng đồng ý. Đưa tay ôm cô vào lòng sau đó nhìn đám phóng viên nói: “Các vị bà xã tương lai của tôi đang xấu hổ, nên tôi phải đưa cô ấy đi ăn rồi. Hẹn gặp lại”. Nói xong họ cũng không quay đầu lại mà khoác tay đi về phía chiếc xe đắt tiền đằng kia rồi đi.

Một luồng gió lạnh thổi qua, họ thở dài nhìn theo bóng của chiếc xe thể thao nọ. Hết chuyện vui rồi... nên về thôi! Đám phóng viên cứ như vậy lần lượt rời đi.

Lãnh Ngạo Thiên bất động, tâm lạnh lẽo, tay sớm đã nắm chặt thành quả đám.

“Anh thật đáng thương!” Huỳnh Ngọc Hinh khinh bỉ liếc anh một cái, bỏ một lại một câu liền rời đi.

Người nào đó ngã quỵ xuống mặt đất. Ánh mắt tràn đầy tuyệt vọng cùng đau xót. Phải! Hắn thật rất đáng thương! Hắn cảm nhận được... trong một khoảng khắc... hắn đã mất tất cả. Tình yêu lẫn sự nghiệp...

## 14. Chương 14

Sau vụ việc bê bối đó, sự nghiệp của Lãnh Ngạo Thiên dường như xuống dốc trầm trọng, hắn cũng không còn bất kỳ quyền uy gì nữa. Và cũng không giải thích gì cho sự việc lần đó, cứ mặc kệ mọi người thích nói sao thì nói, suốt ngày ở một mình trong căn nhà vắng lặng.

Căn nhà vốn rất yên tĩnh, nay càng trở nên vắng lạnh là thường. Không còn một bóng người nào đó nhắc nhở hắn phải ăn cơm sớm, không còn một hình bóng nào đó ở cạnh hắn làm nhảm những lời không đâu...

Tâm hắn chợt lạnh, lòng cũng đau nhói, cho đến ngày hôm nay hắn vẫn không thể nào hiểu được tại sao ngày hôm đó cô ta thà chết cũng không để hắn cứu. Tại sao lại vì hắn làm nhiều chuyện như vậy?

Có lẽ, trước đây hắn không hiểu điều đó, nhưng bây giờ thì đã hiểu rồi, đó là vì một chữ “yêu”...

Lãnh Ngạo Thiên cả đời vô tâm, cho đến một ngày người động tâm với người khác rồi, mới nhận ra nỗi đau mà người đã gây ra cho người khác sao? Trong lòng hắn chế giễu nghĩ.

Hắn đã từng yêu một người, đúng hắn đã từng yêu cô gái ấy. Thậm chí còn là rất lâu về trước nữa kia, nhưng cũng vì sự cao ngạo của mình mà không dám thừa nhận. Cũng vì danh vọng mà mãi mãi đánh mất đi người con gái hắn yêu.

Hắn yêu cô, nhưng lại không nhận ra tình cảm thật sự của mình, không biết làm thế nào để đối mặt với nó. Và cuối cùng chọn cách phá hủy nó...

Tìm kiếm hình bóng của cô trên người của người phụ nữ khác, rồi đến cuối cùng một lần nữa hắn lại đánh mất nó...

Lãnh Ngạo Thiên càng suy nghĩ thì trong lòng của hắn càng đau nhói, hình ảnh quá khứ không ngừng hiện lên trước mắt hắn. Khiến cho hắn một mối cố gắng xóa bỏ đi nhưng lại không thể nào làm được.

Hắn chỉ còn cách dùng rượu để xóa đi những kí ức đó,hắn uống rất nhiều rất nhiều rượu.Uống tới thân thể siêu vẹo,đi không nổi nữa thì mới ngừng.

Lúc này,tiếng chuông cửa chợt vang lên.Người nào đó lảo đảo đi ra mở cửa phòng.Nhìn người trước cửa hắn cau mày lại,nói:“Cô tới đây làm gì?”.Định tới đây xem hắn thê thảm thể nào sao?

“Tôi để nhìn xem anh chết chưa”.Người nào đó nhìn hắn lạnh nhạt nói.

“Nhìn thấy tôi như thế này cô rất hài lòng có phải không?”.Lãnh Ngạo Thiên nhìn người trước mặt khinh bỉ nói.

“Đúng vậy,nhìn thấy anh thê thảm như thế tôi rất vui”.Lương Thái Ngọc không hề phủ nhận mà lạnh lùng đáp.

“Thật sai lầm...”Hắn lười biếng dựa vào cửa nói.

“Sai lầm? Ha ha..đây là do anh tự chuốc lấy”.Lương Thái Ngọc cuồng ngạo nhìn hắn nói.Tất cả hậu quả ngày hôm nay là do hắn tự chuốc lấy,hắn xứng đáng bị như vậy.

“Đúng...là do tôi tự làm tự chịu,tôi không nên nghĩ cô là cô ấy”.Lãnh Ngạo Thiên đau xót nói.

Lương Thái Ngọc cau mày,nhìn hắn có chút khó hiểu.

“Ai?Anh nghĩ tôi là ai?”.Cô không nhịn được hỏi hắn.

“Không liên quan tới cô”.Người nào đó lạnh lùng nhìn cô quát,người phụ nữ ghê tởm này sao hắn có thể nghĩ cô giống với người đó được chứ?

“Tôi cũng không cần anh phải nói”.Bởi vì cô có cảm giác mình không biết sẽ tốt hơn.

“Cô mau biến đi,tôi không muốn nhìn thấy cô”.Hắn lạnh lùng nhìn cô nói.Nhìn thấy cô hắn rất tức giận cũng rất đau lòng...

“Tôi không muốn đi đó,ah làm gì tôi”.Lương Thái Ngọc lạnh nhạt đáp,vốn không để ý tới sắc mặt của người nào đó rất khó coi.

“Tùy cô,thích thì cứ ở đây đi”.Lãnh Ngạo Thiên liếc cô một cái,liền lập tức vào trong nhà.

Mà Lương Thái Ngọc cũng đi theo hắn vào trong,nhìn một lượt cảnh vật xung quanh cô lần nữa sửng sốt.Nơi này chắc chắn lâu rồi không dọn dẹp,cái tên thích sạch sẽ như hắn lại chịu ở nơi này,thật khó tin!

Lãnh Ngạo Thiên vừa vào nhà liền ngồi xuống ghế sofa uống rượu,từ đầu tới cuối không hề liếc nhìn người kế bên,hắn cứ xem cô như người không khí vậy.

“Uống nhiều rượu sẽ không tốt”.Lương Thái Ngọc nhàn nhạt khuyên bảo hắn.

“Đừng lấy cái bộ mặt đó nói chuyện với tôi”.Hắn có chút say nhìn cô lớn tiếng nói.

“...”

“Tại sao? Tại sao người phụ nữ xấu xa như cô lại cho tôi cái loại thân thuộc đó chứ?”.Hắn cười khố nói.

“Anh say rồi”.Lương Thái Ngọc cau mày,nhìn hắn nhắc nhở.

“Phải tôi say rồi,say rồi...nên mới nhìn lầm cô là cô ấy!”.Lãnh Ngạo Thiên ảo não nói.

Lương Thái Ngọc không nói gì,chỉ là trầm mặt quan sát biểu hiện của hắn. Người con gái mà hắn nói rất cục là ai? Là người nào đã khiến hắn khổ sở như vậy?

Lãnh Ngạo Thiên say tới không còn nhận thức gì nữa,hắn nằm dài trên ghế mơ hồ lẩm bẩm:“Thái Ngọc...”

Lương Thái Ngọc sửng sốt,lắc lắc người hắn:“Anh nói gì?”.Cô nghe lầm sao?Hắn vừa gọi tên cô!

“Thái Ngọc...”Người nào đó vẫn mơ hồ nói.

“Tại sao anh lại gọi tên tôi?”.Cô nhìn hắn không tìm được xúc động hỏi,tại sao lúc hắn gọi tên cô.Trong lòng Lương Thái Ngọc lại dâng lên một cảm giác khó tả tới như vậy.

“Tôi yêu chị.. Lương Thái Ngọc”.Lãnh Ngạo Thiên mơ hồ cầm chặt tay của cô nói.

Lương Thái Ngọc ngây người,run rẩy hỏi:“Cậu nói gì?”.Cô không phải nghe lầm chứ?

“Xin lỗi...xin lỗi”.Lãnh Ngạo Thiên vốn không còn chút ý thức gì nữa,hắn chỉ vô ý thức mà cầu khẩn sự tha thứ từ cô.

“Tôi không phải là Lương Thái Ngọc”.Người nào đó lạnh giọng đáp.Tại sao?Tại sao tới giờ phút này hắn mới cảm thấy mình có lỗi.Tại sao...đến bây giờ hắn mới nói ra tình cảm của mình?Tất cả đã quá muộn màng rồi...

“Cô không phải? Đúng cô không phải...cô ấy chết rồi...cô ấy chết rồi!”.Lãnh Ngạo Thiên điên cuồng la hét,vì trong cơn say nên hắn căn bản không thể khống chế được hành động của mình.

“Anh bình tĩnh lại đi”.Lương Thái Ngọc có chút lo lắng nhắc nhở.

Lãnh Ngạo Thiên dường như không nghe thấy,hắn cười càng ngày càng điên loạn hơn.

“Cô ấy chết...là tại tôi,đều là do tôi...là do tôi đã không tốt,không biết trân trọng cô ấy”

“Giờ cậu hối hận thì có ý nghĩa gì”.Lương Thái Ngọc lạnh lùng nhìn hắn hỏi.

“Không còn!Phải chăng còn gì ý nghĩa cả”.Lãnh Ngạo Thiên tuyệt vọng ngã quỵ xuống bên ghế salon.Hắn mất hết tất cả,mất hết mọi thứ rồi mới nhận ra tình cảm của mình.Hắn thật ngu ngốc,thật đáng thương!

Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy hắn có vẻ mặt khổ sở như vậy...nhất thời không biết phải làm sao.Nhưng có một điều mà cô biết rõ nhất lúc này là,tim của mình cũng không kém hơn sự đau đớn của hắn.Nó cũng rất đau xót...Tại sao?Là ông trời đang trêu đùa bọn họ hay sao?

“Tôi đã từng yêu chị ấy”.Lãnh Ngạo Thiên đột nhiên thanh tỉnh lại nói.

“....”.Người nào đó vẫn trầm mặt nhìn hắn.

“Nhưng chưa bao giờ tôi thừa nhận điều đó cả,bởi vì tôi rất sợ”.Hắn ân hận nói.Giờ phút này không hiểu tại sao hắn lại muốn nói hết tâm sự của mình ra,có lẽ,như vậy hắn sẽ thấy nhẹ nhõm hơn...

“Sợ?”.Cô có chút chế giễu nhìn hắn.

“Tôi sợ...sợ mình sẽ tổn thương cô ấy,tôi sợ cô gái ấy sẽ bị thế giới của tôi làm cho ô nhiễm,tôi sợ rất nhiều thứ...Tôi lầm tưởng chị ấy là cô, dùng hết tâm tình này để yêu cô, nhưng cô không phải..mãi mãi không là chị ấy..”.Lãnh Ngạo Thiên càng nói càng trở nên tuyệt vọng hơn,thân thể cũng không ngừng run rẩy.

## 15. Chương 15

Sáng hôm sau

“Anh tỉnh lại rồi à?”.Một giọng nói trong trẻo nhàn nhạt vang lên.

Lãnh Ngạo Thiên đang mơ màng,chợt nghe có tiếng nói,hắn liền mơ hồ mở mắt ra,cố gắng nhìn kĩ người trước mắt.

“Tại sao cô lại ở đây?”.Hắn lạnh lùng nhìn người nào đó hỏi.

“Tại sao tôi không thể ở đây?”.Cô nhìn hắn hỏi ngược lại.

“Sao cô vào đây được?”.Ai cho cô vào chứ?

“Chính anh nói tôi nếu thích thì có thể ở đây mà?”.Cô vô tội nhìn hắn nói.Hôm qua rõ ràng hắn nói như vậy!Sao bây giờ lại hỏi cô chứ?

“Cô ở đây suốt đêm qua à?”.Lãnh Ngạo Thiên nhìn cô tò mò hỏi.Chắc không phải hắn nói đúng rồi chứ?

“Không được sao?”. Cô tự nhiên nói. Nhìn hấn như không có chuyện gì lớn, chẳng có gì phải quan tâm.

“Tại sao cô lại làm vậy?”. Hấn lạnh lùng nhìn cô hỏi. Thật ra thì cô định giở trò gì nữa đây? Hấn đã mất hết tất cả rồi, tại sao cô còn không buông tha cho hấn? Cô còn muốn hấn phải làm thế nào nữa?

“Vào ăn sáng đi”. Lương Thái Ngọc đột nhiên đổi đề tài nói. Cô cũng không quay đầu lại nhìn hấn mà trực tiếp đi đến phòng ăn.

“....”. Lãnh Ngạo Thiên trầm mặt, cô gái này rốt cục là muốn làm gì chứ?

....Phân cách....

“Anh mau ăn đi, nhìn tôi làm gì?”. Lương Thái Ngọc nhìn người nào đó đang đứng ngây người hỏi. Cô biết gương mặt này rất đẹp nhưng có cần nhìn như vậy hay không?

“....”. Đối với sự thay đổi thất thường này của cô hấn cũng không nói gì chỉ là trầm mặt, lẳng lặng ăn cơm.

Hai người cứ như vậy, ai ăn phần nấy. Im lặng không nói tiếng nào, không khí bàn ăn ngọt ngào đến làm cho người ta khó chịu.

“Hôm qua, tôi không có làm điều gì lạ chứ?”. Lãnh Ngạo Thiên nhàn nhạt hỏi, hấn cũng không ngẩng đầu lên nhìn cô.

“Ừ”. Lương Thái Ngọc nhàn nhạt đáp.

“Thật sao?”. Hấn nghi hoặc nhìn cô hỏi, sao hấn lại có cảm giác như là mình đã nói rất nhiều thứ vậy?

“Cô gái tên Lương Thái Ngọc đó là...”. Lương Thái Ngọc nhìn hấn có chút khó xử hỏi. Không hiểu tại sao nhưng cô rất muốn nghe hấn sẽ nói như thế nào về chuyện của cô?

“Cô không cần phải biết”. Lãnh Ngạo Thiên nhìn cô lạnh lùng nói.

“Người đó rất quan trọng với anh sao?”. Lương Thái Ngọc cố tình nhìn hấn hỏi.

“Ít ra thì cô ấy ở trong lòng tôi quan trọng hơn cô”. Hấn lạnh giọng nói. Trong lòng hấn thì cô ấy vẫn tốt hơn cô gái ngồi trước mặt hấn rất nhiều..

“Vậy cô ấy giờ thế nào rồi?”. Lương Thái Ngọc cố tình nhìn hấn hỏi.

Đột nhiên tim hấn cảm thấy đau đớn. Cô ấy giờ thế nào...? Câu hỏi này hấn thật sự rất muốn hỏi ông trời!

“Cô ấy..chết rồi”. Lãnh Ngạo Thiên lạnh giọng, khuôn mặt thoáng hiện vẻ đau đớn cùng hối hận. Đáng lẽ ra hấn không nên ích kỷ như vậy....

“Xin lỗi”. Lương Thái Ngọc không hiểu tại sao trong lòng mình lại dâng lên một xúc động khó tả. Nhưng cô không cho phép nó hiện hữu, khẽ cắn răng một cái, nhàn nhạt nhìn hấn hỏi.

“Tại sao cô ấy lại chết?”. Câu hỏi này không chỉ khiến cho Lãnh ngạo Thiên đau đớn, mà trong lòng của Lương Thái Ngọc cũng khó chịu vô cùng.

Nhưng cô vẫn quyết định một lần nữa, khơi dậy vết thương lòng của mình. Cô muốn cho hấn phải đau đớn, phải hối hận trong tuyệt vọng!

Lãnh Ngạo Thiên xanh mặt, một chút nữa đã không cầm chặt mà làm đổ chén cơm. Hấn run rẩy nói: “Tại tôi...vì cứu tôi nên cô ấy mới chết”

“Chắc cô gái đó rất yêu anh có phải không?”. Cố nén những giọt nước mắt sắp tuôn tràn, Lương Thái Ngọc lạnh nhạt hỏi hấn.

“Tôi thật kém cỏi...cô nói có đúng hay không?”. Lãnh Ngạo Thiên lạnh giọng hỏi.

“....”

“Ngay cả người mà mình yêu là ai tôi cũng không nhận ra! Cô nghĩ thử xem tôi có phải rất ngốc hay không?”

“Đúng vậy, anh rất ngốc!”. Lương Thái Ngọc không nhịn được lên tiếng nói.

“....”

“Nếu anh yêu cô gái đó tại sao còn tổn thương cô ấy nhiều đến vậy?”. Lương Thái Ngọc cơ hồ không kìm được nước mắt hỏi.

Lãnh Ngạo Thiên ngây người, nhìn cô một lúc lâu, hỏi: “Cô khóc sao?”. Hay là hấn nhìn lầm?

“Không có, do đồ ăn cay quá thôi!”. Lương Thái Ngọc vô ý thức phủ nhận. Cô không muốn mình rơi nước mắt vì người đàn ông này nữa.

“....”. Người nào đó trầm mặt không biết nên nói lời gì vào hoàn cảnh này. Hấn còn gì để nói nữa chứ? Tất cả đã kết thúc rồi.

“Anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi!”. Lương Thái Ngọc lạnh lùng nhắc nhở hấn.

“Chuyện đó...tôi không phải cố ý”. Hấn ghen ngào đáp. Làm sao hấn biết được cô sẽ chạy ra đó chứ? Làm sao hấn biết trước được cô sẽ buông tay chứ?

“Dù không cố ý nhưng anh cũng đã gián tiếp giết một mạng người không phải sao?”. Lương Thái Ngọc khinh thường liếc nhìn hấn nói. Phải biết là ở trong lòng cô nhiệm giờ trừ bỏ thù hận ra, đối với hấn không còn gì hết!

Lãnh Ngạo Thiên ngây người, hấn cũng không biết tại sao cô lại biết nhiều chuyện như vậy. Nhưng mà...cô nói đúng. Dù hấn có tạo ra hàng ngàn lý do đi nữa thì “cô ấy” cũng vì hấn mà chết. Nói cách khác hấn chính là nguyên nhân trực tiếp khiến cho người con gái hấn yêu thương phải chết!

“Nếu thời gian quay lại...tôi sẽ bù đắp cho cô ấy”. Lãnh Ngạo Thiên đau lòng nói. Nếu ông trời cho hấn thêm một cơ hội nữa hấn nhất định sẽ đối xử tốt với cô...

“Lãnh tiên sinh, anh nên biết một điều là cuộc đời không bao giờ có chữ “nếu như”...”. Lương Thái Ngọc nhìn hấn tràn đầy chế giễu. Nếu như thời gian quay lại cô sẽ không bao giờ yêu hấn thêm lần nào nữa.

“Tôi biết chứ...”. Hơn nữa hấn còn là người hiểu rõ điều này hơn ai hết. Hấn biết rõ thời gian nhất định sẽ không quay trở lại.

“Lãnh tiên sinh, tôi nghĩ, cho dù thời gian có quay lại cô gái ấy cũng sẽ không bao giờ tha thứ cho anh đâu!”. Lương Thái Ngọc lạnh lùng nhìn hấn nói.

“Sao cô lại nghĩ như vậy?”. Lãnh Ngạo Thiên cau mày, cô gái này để ý một chút hấn thấy dường như cô ta rất hiểu rõ về “Cô ấy” thì phải. Từ đầu gặp cô hấn đã thấy cô rất kỳ lạ...

Bởi vì tôi chính là cô gái đó! Lương Thái Ngọc một chút nữa là đã không nhịn được lên tiếng nói rồi! Nhưng cũng may mắn là khả năng khống chế cảm xúc của cô đã tốt hơn trước rất nhiều. Không còn dễ bị kích động và mất bình tĩnh giống như trước nữa...

“Bởi vì chúng tôi đều là phụ nữ”. Hoàn hảo! Một lời giải thích vô cùng hoàn mỹ. Cùng là phụ nữ nên dĩ nhiên là hiểu tâm trạng của nhau rồi không phải sao?

“Cũng đúng...tôi đối xử với cô ấy như vậy, làm sao dám mong cô ấy sẽ tha thứ cho mình”. Ngay cả hấn còn không thể nào tha thứ cho bản thân của mình thì làm sao dám cầu mong sự tha thứ từ cô kia chứ? Thật nực cười!

“Giờ anh mới hối hận thì có ích gì”. Bù đắp được sao? Không có! Trên lý thuyết cô cũng đã chết rồi. Hấn lấy gì mà bù đắp lấy gì mà bồi thường cho những tổn thương mà hấn đã gây ra cho cô đây?

“....”

“Anh ăn đi tôi về trước đây”. Lương Thái Ngọc nhàn nhạt nói. Sau đó liền quay người rời đi. Cô không muốn ở lại đây thêm phút nào nữa. Căn nhà này thật khiến cho cô cảm thấy khó chịu vô cùng. Đặc biệt là chủ nhân của nó...

“... ”

....Phân cách.....

“Về rồi à?”.Người nào đó cũng không quay sang nhìn cô mà chỉ nhàn nhạt hỏi.

“Ừ”.Lương Thái Ngọc nhàn nhạt đáp.

“Hắn sao rồi?”.Người đàn ông nọ trầm giọng hỏi.

“Sống còn đau khổ hơn chết!”.Lương Thái Ngọc lạnh lùng phun ra mấy chữ.

“Như vậy em có cảm thấy vui vẻ không?”.Triệu Hàn Lâm nhìn cô mỉm cười khiêu khích.Cô sẽ thấy vui vẻ sao?

“Dĩ nhiên”.Lương Thái Ngọc có chút chột dạ thừa nhận.

Đối với lời nói dối này của cô, Triệu Hàn Lâm chỉ mỉm cười,nụ cười của hắn mang theo một chút khinh thường,nói:“Vui thì tốt rồi”.

“...”

Nói xong câu đó hắn cũng không quay đầu lại nhìn cô mà đi thẳng đến cửa rồi mới dừng lại một chút nói:“Đừng để sao này phải hối hận là được”

“...”Lương Thái Ngọc trầm mặt nhìn theo bóng lưng cao lớn của hắn từ từ biến mất khỏi nhà mình.Cô sẽ hối hận sao?

## 16. Chương 16

Giữa bầu trời đêm đầy sao lộng lẫy,phồn hoa và nhộn nhịp,một người đàn ông mặc một bộ đồ tây trang màu xanh nước biển đậm.Đôi mắt hẹp dài,mũi cao ráo,vòm trán rộng,môi bạc mím chặt.Ánh nhìn xa xăm về chân trời phía trước,bước đi vừa nặng nề lại cô độc.Gương mặt thoắt ẩn hiện sự bi thương,người nào đó cứ như vậy bước đi vô định về phía trước. Giống như không biết chính xác bản thân mình muốn đi đâu vậy...

“Lãnh tiên sinh”.Một giọng nói trầm thấp khẽ vang lên,đánh vỡ sự tĩnh lặng trên gương mặt của người nào đó.

Lãnh Ngạo Thiên dĩ nhiên nhận ra giọng nói của người này.Dù chỉ gặp qua một lần nhưng...đôi mắt đó,giọng nói đó,dáng vẻ cao lãnh đó...hắn mãi ghi nhớ.

“Triệu thiếu gia,không biết anh tìm tôi có việc gì?”.Lãnh Ngạo Thiên quay đầu lại nhìn hắn lạnh lùng hỏi. Giữa hai bọn họ hình như không có chuyện gì để nói thì phải?

“Tôi tìm anh là muốn bàn về việc giữa anh với Jelly”.Triệu Hàn Lâm mặt không thay đổi nhìn người trước mặt nói.

“Tôi và cô ta không có chuyện gì để nói cả”.Lãnh Ngạo Thiên lạnh nhạt nói.Chuyện đã đến nước này rồi thì còn gì để nói nữa chứ?

“Ai nói không có chuyện gì?”.Triệu Hàn Lâm nhàn nhạt nhìn hắn hỏi ngược lại.

“Triệu thiếu gia,không phải lần trước anh cũng nghe Jelly nói rồi sao tôi và cô ấy không có quan hệ gì hết,thì làm gì có chuyện để nói?”.Khẩu khí của hắn vẫn không có thay đổi chỉ là càng trở nên âm lãnh hơn Cho thấy Lãnh Ngạo Thiên thật sự đã sắp mất hết kiên nhẫn...

“Lần trước là lần trước,bây giờ là bây giờ”.Triệu Hàn Lâm thản nhiên nói,vốn không hề để ý tới sắc mặt của người nào đó đã rất khó coi.Hắn mới không tin Lãnh Ngạo Thiên thật sự sẽ bỏ Thái mặc Jelly.Trước giờ mắt nhìn người của hắn rất tốt,lý nào lần này lại sai được chứ?Cái tên kiêu căng trước mắt này nhất định có tình cảm với Jelly.Nhưng có điều tình cảm của bọn họ...có điểm gì đó rất kì quái mà Triệu Hàn Lâm vẫn chưa thể nghĩ ra.

“Ý anh là sao tôi nghe không hiểu”.Lãnh Ngạo Thiên nghi hoặc nhìn người trước mặt hỏi.

“Lần trước Jelly là vị hôn thê của tôi nhưng giờ thì không phải”.Triệu Hàn Lâm nhàn nhạt phun ra mấy chữ.

Lãnh Ngạo Thiên trầm mặt trong giây lát rồi nhàn nhạt nhìn hắn hỏi:“Ý anh là...”

“Tôi từ hôn với cô ấy rồi”.Triệu Hàn Lâm thản nhiên đáp,cắt đứt lời nói của người nào đó.

“Từ hôn?”

“Đúng vậy”.Người nào đó gật đầu,ngắn gọn nói.

Trong mắt Lãnh Ngạo Thiên thoáng qua tia ngạc nhiên,nhưng rất nhanh chóng biến mất,nhìn người nào đó nhàn nhạt hỏi:“Từ lúc nào?”Họ từ hôn từ khi nào?Mà khoan đã,tại sao hắn phải qua tâm chuyện đó chứ!

Triệu Hàn Lâm môi nhếch lên thành một đường cong hoàn mỹ,nhìn người trước mặt nhàn nhạt nói:“Từ lúc cô ấy qua đêm ở nhà cậu”.

“Giữa chúng tôi không có gì hết”.Lãnh ngạo Thiên kích động nói.Hắn cũng không hiểu tại sao mình lại thay cô giải thích.Nhưng hắn nghĩ một điều là cô rất yêu người đàn ông trước mắt này.Nếu họ thật hủy bỏ hôn ước cô nhất định sẽ...đau lòng.Hắn quan tâm đến cảm giác của cô sao?

“Tôi biết,tôi cũng nói rồi tôi rất tin tưởng cô ấy”.Triệu Hàn Lâm nhìn người nào đó nói.

“Vậy thì tại sao lại hủy hôn?”.Hắn khó hiểu hỏi.

“Bởi vì tôi không yêu cô ấy”.Người nào đó thản nhiên trả lời một cách ngắn gọn.

Trán người nào đó nổi gân xanh,hắn cũng không hiểu hôm nay tại sao bản thân không chỉ thay cô giải thích,hơn nữa còn tức giận thay cô nữa.

“Nhưng cô ấy yêu anh”.Lãnh Ngạo Thiên nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Thì sao?Tôi cũng đâu yêu cô ấy?”.Triệu Hàn Lâm nở một nụ cười đầy khiêu khích,nhìn người trước mặt nói.Dĩ nhiên hắn biết giây tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì...

Lãnh Ngạo Thiên nắm chặt tay vốn định cho người trước mặt một quả đấm,nhưng khi nghe thấy câu nói nhàn nhạt của người nào đó thì động tác chợt dừng lại.

“Tức giận cái gì?Anh lấy tư cách gì mà tức giận,anh tốt hơn tôi sao?”.Triệu Hàn Lâm lạnh lùng nói.

Lãnh Ngạo Thiên ngây người.Hắn lấy tư cách gì mà tức giận? Hắn so với người đàn ông trước mắt này chỉ có tệ hơn chứ không có tốt hơn.

Lúc nhìn thấy dáng vẻ này của hắn.Ý cười trên gương mặt tuấn lãng của Triệu Hàn Lâm càng ngày càng sâu hơn,hắn chậm rãi đi đến gần Lãnh Ngạo Thiên, ở bên tay hắn lạnh rét phun ra mấy chữ:“Đừng tưởng tôi không biết trước đây đã xảy ra chuyện gì”

Lãnh Ngạo Thiên lùi về phía sau vài bước,nhìn người đàn ông trước mắt nói:“Anh biết thì sao?Chắc anh cũng biết người tôi yêu cũng không phải là Jelly?Thế thì anh nói việc này với tôi cũng chẳng có ích lợi gì cả”.

“Ai nói là không có ích lợi gì?”.Triệu Hàn Lâm nhìn hắn đầy khiêu khích.Phải biết một điều là Triệu Hàn Lâm hắn không làm bất cứ việc gì mà không suy tính trước cả.Và chuyện lần này cũng không ngoại lệ.

“...”.Lãnh Ngạo Thiên trầm mặt nhìn hắn.Hắn nói như vậy là có ý gì?

“Lãnh tiên sinh,anh có dám khẳng định mình không có tình cảm với Jelly hay không?”.Triệu Hàn Lâm nhìn người nào đó cười tà mị hỏi.

“Tôi không cô ấy..”Bằng cô gái kia! Trong lòng hắn thầm bổ sung thêm.Phải hắn đối với Jelly thật sự có tình cảm,nhưng có điều hắn..còn tư cách để yêu một người nữa sao?Cảm giác tội lỗi,hối hận cùng đau xót khiến cho hắn không có đủ tự tin và dũng cảm đối mặt với cô.Hơn nữa cô sẽ yêu hắn sao?Người đàn ông mà cô yêu là người đang đứng trước mặt hắn nói ra những lời tàn nhẫn này.

“Lãnh tiên sinh,anh tự lừa dối mình rồi”.Người nào đó nhàn nhạt nhìn hắn nói.



“....”

“Bây giờ anh hối hận thì có ích gì sao?Thời gian sẽ quay lại,hay là cô gái kia sẽ sống lại?”.Triệu Hàn Lâm lạnh lùng nói.Dĩ nhiên hắn biết Lãnh Ngạo Thiên là đang e ngại điều gì rồi...

“Đủ rồi đừng nói nữa”.Lãnh Ngạo Thiên nghiêng rằng nghiêng lợi nói.Hắn không muốn nghe...Phải bây giờ hắn mới hối hận thì có ích gì?Có thay đổi được sự thật cô đã chết rồi hay không?Hắn có thể bù đắp cho cô những gì?Không có!Hắn đã không còn cơ hội nữa...

“Bỏ qua quá khứ,trân trọng người trước mắt ”.Người nào đó vẫn không buông tha,nhàn nhạt khuyên nhủ.

“Bỏ qua...nếu là anh,anh sẽ quên hết được sao?”.Lãnh Ngạo Thiên trừng mắt nhìn người trước mắt hỏi.

“Vậy anh vì người quá khứ mà để người ở hiện tại chịu tổn thương thì được sao?”.Đối với lời chất vấn của người nào đó,Triệu Hàn Lâm chỉ nhàn nhạt đơn giản nói.

“Người đang làm đau khổ Jelly là anh không phải tôi!”.Lãnh Ngạo Thiên tức giận quát.Đừng có chuyện gì cũng đổ lên đầu hắn như thế!

“Nhưng anh cũng có thể an ủi cô ấy thay tôi”.

“Không thể”.Hắn vội vàng phủi bỏ.Hắn làm sao có thể làm điều đó chứ?Trong khi Jelly ghét hắn như vậy...

“Có thể chỉ là bản thân anh không dám làm mà thôi”.Triệu Hàn Lâm nhàn nhạt nói.Nếu không có đủ dũng khí thì cũng đừng đổ lỗi cho thế giới bất công!

Lãnh Ngạo Thiên trầm mặt,im lặng không nói tiếng nào.Hắn còn có thể nói gì nữa chứ?

“Nếu như anh có đủ kiên nhẫn thì cứ mặc cho Jelly đang đau khổ ở nhà,còn bản thân thì cứ ngây ngốc đứng ở đây ôm cái nỗi thống hận của mình đi”.Triệu Hàn Lâm đối ới sự im lặng của người trước mắt,thập phần rất khó chịu,hắn nhàn nhạt phun ra vài chữ sau đó liền quay người rời đi.Trước khi đi hắn cũng không quên để lại một mảnh giấy ghi địa chỉ nhà của Lương Thái Ngọc.

Lãnh Ngạo Thiên mặt lạnh nhìn theo bóng lưng của người nào đó,rồi khẽ liếc mảnh giấy dưới đất.Nên đi hay không đi?Mà đi thì liệu có ích gì không,người mà cô cần cũng không phải là hắn.

Nếu như hắn tới đó nhất định sẽ không giúp ích được gì ngược lại sẽ làm cho cô càng thêm tức giận.Suy nghĩ tới đây hắn liền lạnh nhạt xé mảnh giấy kia.

Ngẩng đầu lên nhìn những ngôi sao đang lấp lánh trên trời nói:“Dù sao cô cũng không thể là cô ấy”.Tại sao hắn phải làm điều đó?

Khẽ đưa bàn tay của mình lên trời,hắn đau lòng ghen ngào:“Có phải chị đang ở trên đó mà cười nhạo tôi hay không?”

## 17. Chương 17

Lãnh Ngạo Thiên vô hồn mà đi tới trước chung cư mà Lương Thái Ngọc đang ở.Tại sao mình lại tới đây chứ?Hắn cau mày,đang định quay người rời đi thì nghe loáng thoáng cuộc nói chuyện phím của nhân viên khách sạn,hắn dừng chân lại trong chốc lát.

“Cô có biết gì không?”.Một trong số hai nhân viên nữ hỏi.

“Gì?”.Không nói lấy gì biết.

“Ừ..cái cô mình tinh đó lại đập đồ đấy”.

Người còn lại,thở dài thản nhiên nói:“Không biết từ hôm qua đến giờ cô ấy đập bể bao nhiêu đồ vật rồi nhỉ?”.

“Cái sở thích của người giàu thật quái dị!”.Người nào đó khẽ cảm thán.

Đồ vật cũng có giá của đồ vật,sao lại vô cớ phá hủy nó như vậy chứ?Thật là lãng phí tài nguyên quá!

Lãnh Ngạo Thiên rốt cục nhịn không được,tiến lại gần hai người nào đó hỏi:“Người mà hai cô vừa nói là vậy?”

Hai người nào đó giật mình,quay đầu lại nhìn hần.Sau đó không hện mà cùng há hốc mồm nhìn người đàn ông trước mặt.

“Lãnh...Lãnh Ngạo Thiên a!”.Một cô gái trong số đó không kiềm chế được kêu lớn lên.

Lãnh Ngạo Thiên cau mày,âm thầm rửa mặt cầu.Tại sao hần đi ra ngoài mà lại quên hóa trang chứ?Mấy ngày nay đầu óc của hần thật sự đã không còn tỉnh táo như trước nữa rồi...

“Suyt.,cô gọi nhỏ một chút!”.Hần nhàn nhạt lên tiếng ngăn cản.Giờ phút này,hần không muốn tiếp tục rước thêm phiền phức.

Người nào đó hiểu ý,nhìn hần gật đầu một cái nói:“Lãnh tiên sinh,đến đây có việc gì?”.Không ngờ ở đây có nhiều người nổi tiếng lui tới như vậy! Cô vào đây làm thật đúng là một quyết định sáng suốt.

Ho khan vài tiếng,hần nhàn nhạt hỏi:“Người mà hai người nói lúc nãy không biết là ai a?”Đừng nói là....

“Là người đã hãm hại anh ra nông nỗi này đấy!”.Cô gái bên cạnh không nhịn được cau giận nói.

“....”.Lãnh Ngạo Thiên trầm mặt.

Người nào đó liên không khách khí,chạy đến bên cạnh nắm lấy tay hần kéo,nói:“Thiên ca chuyện này không phải là sự thật đúng không?Anh và Hinh tỷ không có chuyện gì hết đúng không!Là cô Jelly ấy vu khống hai người”.

Lúc này cô không lên tiếng là vì quá bất ngờ.Không thể tin được thần tượng của cô,nam thần của lòng cô lại có thể xuất hiện ở nơi này!Cô quả thật rất may mắn!

Lãnh Ngạo Thiên đối với hành động của cô hần cảm thấy rất khó chịu,nhẹ nhàng gạt tay của người nào đó ra,nhàn nhạt nói:“Chuyện này là chuyện riêng tư của tôi,không cần phải giải thích với mọi người”.Hần nói ra họ sẽ tin sao? Nếu đã không tin chỉ bằng không cần nói...

“Nhưng em tin tưởng anh không phải là loại người như vậy!”.Người nào đó bất mãn nói.

“Cám ơn cô”.Lãnh Ngạo Thiên nhàn nhạt nói,thật sự...hần có chút cảm kích với cô gái trước mắt này đấy!

“Linh Linh qua đây,đừng ở đó đeo bám Lãnh tiên sinh nữa”.Cô gái bên cạnh không nhịn được lên tiếng nhắc nhở Linh Linh.Làm như vậy ở chỗ đông người đúng thật là rất khó coi.

Linh Linh bểu môi,sau đó cũng về lại vị trí của mình không đeo bám Lãnh Ngạo Thiên nữa.

“Jelly ở phòng nào?”.Lãnh Ngạo Thiên lạnh nhạt hỏi.

“Xin lỗi Lãnh tiên sinh,chúng tôi không thể nói số phòng của khách cho anh biết được”.Người nào đó có chút khó xử nói.

“Phòng 309 đấy!Thiên ca tới đây cho cô ta một bài học”.Linh Linh ở bên cạnh không biết thức thời nói.

“Linh Linh!”Người nào đó liếc cô cảnh cáo.

“Cám ơn”.Lãnh Ngạo Thiên phun ra một câu,sau đó liền quay người đi đến thang máy.

.....Phân cách.....

Đứng trước cửa phòng cô,lương lự hồi lâu hần vận chọn gõ cửa phòng:“Cốc cốc”.

“Đã bảo đừng làm phiền tôi rồi mà!”.Lương Thái Ngọc ở trong phòng la lớn,cũng không có mở cửa xem người đến là ai.Lòng thầm nghĩ,chắc chắn là Triệu Hàn Lâm chết tiệt kia lại tới đây lải nhải!Cô sẽ không mở cửa,nếu không lại bị hần lên giọng dạy bảo.

“Là tôi!”.Lãnh Ngạo Thiên lạnh giọng nói.

Người nào đó ở trong phòng ngáy người.Là hần?!Cái giọng nói đó có chết cô cũng nhận ra.Nhưng có điều tại sao hần lại ở đây?

Cô bất mãn đi đến mở cửa ra,lạnh lùng nhìn hần hỏi:“Tại sao anh tới đây được?”.Cô nhớ là không có nói cho hần biết địa chỉ mà?Làm sao hần tìm tới đây được chứ?

“Tại sao tôi không tới đây được?”.Hần ngược lại kinh thường nhìn cô hỏi.Bộ cô ở trên núi hay sao mà hần không tìm được chứ?

“Triệu Hàn Lâm”.Lương Thái Ngọc nghiêng rằng nghiêng lợi nói.Chuyện này chắc chắn là do hần bày ra.Triệu Hàn Lâm hần cũng quá rảnh rồi rồi đi!Lại thích lo chuyện bao đồng như vậy,nếu có cơ hội cô nhất định sẽ bắt hần trả cả vốn lẫn lãi.

“Vào nhà đi”.Lương Thái Ngọc lạnh giọng nói.Dù sao ở ngoài đây nói chuyện cũng không tiện lắm...

Bước vào căn nhà,hần không khỏi ngạc nhiên.Nơi này được bố trí rất đơn giản qua trang nhã,mang đậm phong cách Phương Đông.Chẳng phải Jelly từ nhỏ sống ở Anh hay sao?Lẽ ra nhà của cô phải sang trọng giống kiểu nhà của người Phương Tây chứ?

“Mẹ tôi là người Đài Loan”.Lương Thái Ngọc không nhìn hần mà chỉ nhàn nhạt nói.Dĩ nhiên cô biết trong lòng hần đang nghi hoặc cái,nhưng thật tiếc là cô đã sớm chuẩn bị tất cả cho tình huống xấu nhất có thể xảy ra.

“Ừ”.Người nào đó nhàn nhạt nói.

“Anh tới đây tìm tôi không phải chỉ để uống trà chứ?”.Lương Thái Ngọc nhìn hần chế giễu nói.

“Không phải”.

“Vậy tới đây làm gì?”.Cô cũng đâu còn chuyện gì liên quan tới hần?

“Cô với vị hôn phu của mình hủy hôn rồi à?”.Lãnh Ngạo Thiên nhìn cô nhàn nhạt hỏi.

Lương Thái Ngọc giật mình,trong giây lát liền bình tĩnh trở lại:“Ừ thì sao?”.Liên quan gì tới hần.

“Cô còn yêu anh ta hay không?”.Lãnh Ngạo Thiên tiếp tục hỏi.

“Lãnh tiên sinh giờ anh quản cả việc tôi yêu ai luôn sao?”.Lương Thái Ngọc lạnh lùng tặng cho hần một cái nhìn xem thường.

“Tôi chỉ là quan tâm cô thôi”.Hần thành thật nói,chẳng qua hình như trong chuyện này hần cũng có một phần trách nhiệm.

“Ý tốt của anh tôi ghi nhận,không còn gì nữa mời anh về”.Lương Thái Ngọc lạnh lùng hạ lệnh đuổi khách.Cô không muốn người đàn ông này xuất hiện trong nhà của mình.Không muốn anh ta xuất hiện trong cuộc sống của mình nữa.

Lãnh Ngạo Thiên trầm mặt,hồi lâu rồi nói:“Cô bảo trọng sức khỏe,tôi về đây”

Hần vừa ra khỏi cửa thì đột nhiên nghe thấy trong phòng có tiếng động,quay người lại thì nhìn thấy người nào đó đã bất tỉnh nằm trên mặt đất.

Lãnh Ngạo Thiên hoảng hốt,chạy đến bên cạnh Lương Thái Ngọc,vội vàng lắc lắc người cô:“Cô không sao chứ?Cô bị làm sao vậy?”.

Tâm trạng hần rối rích,không biết phải làm thế nào.Đột nhiên hần nhớ tới một chuyện gì đó,đây là...triệu chứng của bệnh đường huyết!Cô bị thiếu máu sao?Hần không nghĩ nhiều lập tức bế cô đặt lên giường,đắp chăn cho cô,sau đó liền ra ngoài mua thuốc.

Không biết trải qua bao lâu,Lương Thái Ngọc mới mơ màng tỉnh lại.Tuy rằng,đã hoán đổi thân thể với cô gái này,nhưng chứng bệnh đường huyết của cô cũng không có thay đổi.Chính xác là cái cô “minh tinh” này cũng mắc căn bệnh giống cô...

“Tỉnh rồi à?”.Một giọng nói nhẹ nhàng quan lên,không khỏi mang theo một chút quan tâm hỏi.

Lương Thái Ngọc giờ mới định thân nhìn rõ người trước mắt.Sao hấn chưa đi!Cô vừa định mở miệng hỏi thì đã bị người nào đó cướp lời.

“Uống thuốc đi”.Hấn đặt một ít thuốc và một ly nước bên giường nói.

Mà Lương Thái Ngọc cũng ngoan ngoãn nghe lời uống thuốc.Cô mới không ngu như vậy,không uống thuốc cho chết chắc??

Hấn hài lòng nhìn cô gật đầu một cái,sau đó rời đi không lâu sau thì đem một ly sữa nóng vào.

“Uống chút sữa sẽ tốt”Lãnh Ngạo Thiên nhàn nhạt nói.

Lương Thái Ngọc thông thả cầm ly sữa lên,sau đó lạnh lùng đập xuống đất,tiếng bể của thủy tinh thâm thúy vang lên.

Trong lúc,Lãnh Ngạo Thiên vẫn còn đang khó hiểu thì đã nghe cô lạnh lùng nói:“Sự giả tạo của anh khiến cho tôi thấy thật ghê tởm”.

Tưởng làm như vậy thì cô sẽ tha thứ cho hấn sao?

“....”Lãnh Ngạo Thiên trầm mặt,không nói lời nào.Có lẽ,do gần đây cô gặp nhiều chuyện nên mới có thái độ như vậy...

Vài phút sau hấn lại đem một ly sữa nữa,để trước mặt cô nhàn nhạt nói:“Dù có kích động cũng không nên hành hạ bản thân như vậy”.

Đổi lại sự quan tâm đó dĩ nhiên vẫn là một mảnh sữa trắng đồ đầy sà n nhà.Lần này,cô cũng không nói gì chỉ là ngẩn ngơ đập đồ ly sữa của người nào đó.

“Nếu em thích đập đồ,thì cứ đập thoải mái đi.Dù sao ở đây cũng không có thiếu đồ để em đập”.Lãnh Ngạo Thiên nhàn nhạt nói.Chỗ này là chung cư cao cấp,không lẽ chỉ có mấy cái chén mấy cái ly cũng không có cho cô đập?

“Ra ngoài”.Lương Thái Ngọc lạnh giọng nói.

“Em muốn ăn gì tôi bảo người ”.Giọng người nào đó cũng không có tức giận ngược lại rất ôn nhu hỏi.

“Cút ra ngoài!”.Cô rớt cục không còn kiên nhẫn nữa mà lớn tiếng nói.

“Rớt cục tôi đã làm gì mà em ghét tôi đến như vậy?”.Hấn không nhịn được lên tiếng hỏi,đây cũng là điều khiến cho hấn cảm thấy rất khó hiểu.Hấn với cô không thù không oán tại sao cô lại đối xử với hấn như vậy?

“Tôi chính là không ưa nổi anh!”.Lương Thái Ngọc nhìn hấn nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Vậy tôi phải làm thế nào,để em loại bỏ thành kiến đó?”.Hấn vô ý thức hỏi.Hấn thật sự không biết làm thế nào để cô không cảm thấy chán ghét hấn nữa.

“Anh chết đi là được”.Lương Thái Ngọc lạnh lùng nhìn hấn nói.Trong mắt không hề che dấu được nổi oán hận.Cô ước hấn biến mất như vậy cô sẽ không thấy khó xử nữa.

Nhìn thấy sự thù hận cùng oán niệm trong mắt cô,đầu tiên hấn ngậy người sau đó chợt cảm thấy đau lòng.Thì ra hấn chỉ đem thù hận lại cho những người hấn yêu thương.Hấn đúng là một người tệ bạc,một kẻ thất bại....

“Tôi về đây,em nhớ chú ý tới sức khỏe”.Nhàn nhạt bỏ lại một câu/Lãnh Ngạo Thiên liền rời khỏi.Hấn biết nếu mình tiếp tục ở đây nhất định chỉ khiến cho cô càng thêm tức giận.

Chỉ bằng hấn về trước,để cho cô an tĩnh suy nghĩ.Mà hấn cũng có cơ hội an tĩnh lại một chút,xem mình rốt cục nên làm thế nào mới đúng.Làm thế nào mới không để bất kì người nào vì hấn mà tổn thương nữa.

## 18. Chương 18

“Khi con người yêu một ai đó thì trời sẽ đổ mưa có đúng không?” Lương Thái Ngọc nhìn lên bầu trời xanh thăm thăm có chút thần thờ nhìn hỏi. Hôm nay, bầu trời rất đẹp.

“Tại sao lại hỏi như vậy?” Người nào đó ngồi bên cạnh khó hiểu nhìn cô, từ lúc nào mà đại minh tinh như cô lại trở nên lãng mạng như vậy?

“Không có gì đâu.” Lương Thái Ngọc nhàn nhạt nói.

“Gần đây cô rất lạ đấy.” Cô gái bên cạnh nghi ngờ nhìn người nào đó nói.

“Hạ nhi..cô làm quản lý của tôi được bao lâu rồi?” Lương Thái Ngọc cũng không quay đầu lại nhìn cô mà chỉ nhàn nhạt hỏi.

“Từ khi cô mới là một diễn viên nhỏ.” Hạ Nhi nhìn cô trả lời ngắn gọn.

Bao lâu? Cô cũng không còn nhớ nữa rồi...là năm năm?! Bao lâu không quan trọng, cái quan trọng là họ thật sự tin tưởng lẫn nhau mới có thể hợp tác với nhau đến ngày hôm nay.

“Ừ, có lẽ là thật lâu rồi nhỉ?” Đáng tiếc cô thật sự chỉ ở cùng cô gái trầm tĩnh và xinh đẹp này mới hơn nửa năm thôi.

“...” Hạ Nhi không nói gì, chỉ trầm mặt nhìn biểu hiện trên gương mặt của cô gái trước mắt. Chỉ thấy đôi mắt của người nào đó dường như rất mờ lung, hình như đang suy nghĩ chuyện gì đó...

“Hạ Nhi này, cô đã từng ngắm hoa anh đào khi chúng rơi chưa?” Không bao lâu sau, Lương Thái Ngọc lại hỏi cô tiếp.

“Đã từng.” Người nào đó nhàn nhạt trả lời, thật ra thì cô cũng rất thích ngắm hoa anh đào.

“Lúc đó cô có suy nghĩ gì?” Cô sẽ nghĩ gì khi nhìn thấy những cánh hoa đỏ rực đó tung bay đầy trời chứ? Lương Thái Ngọc buồn cười nghĩ.

“Nghĩ gì? Nó rất đẹp chẳng phải sao?”. Hạ Nhi có chút hoang mang hỏi lại.

“Ừ, đẹp nhưng cũng rất cô đơn.”

“...”

“Cô có biết người ta thường nói gì khi cánh hoa đào rơi không?” Ánh mắt Lương Thái Ngọc lóe lên một tia sáng rồi dập tắt, quay người nhìn người bên cạnh hỏi.

“Không.” Người nào đó nhàn nhạt trả lời. Cô cũng đâu phải chuyên gia nghiên cứu về các loài hoa. Mà cô cũng chẳng có sở thích tìm hiểu về chúng.

“Người ta nói, khi hoa đào rơi là lúc nó khóc đấy! Là lúc nó tuyệt vọng vì chờ đợi một thứ gì đó, mà...mãi mãi không có kết quả gì.” Lương Thái Ngọc có chút ghen ngào nói. Lúc trước cô chưa bao giờ tin chuyện này...nhưng đây có phải là sự thật hay không?

Người nào đó ngồi bên cạnh cô cũng chẳng nói gì, chỉ là càng lúc lại càng nhìn Lương Thái Ngọc bằng một ánh mắt kì quái hơn. Đây có phải là cô không vậy? Thay đổi thật nhiều, nhiều đến mức khiến cho người khác không thể nào nhận ra nữa.

“Tôi đi dạo một chút.” Lương Thái Ngọc nhàn nhạt nói. Sau đó đứng dậy rồi đi, cũng không quay đầu nhìn lại. Lâu lắm rồi cô mới có thể thanh thản như vậy, nên nhân cơ hội này đi dạo hít thở không khí trong lành một chút.

Mà Hạ Nhi cũng không có ngăn cản cô lại. Dù sao mấy ngày nay cô thấy Lương Thái Ngọc có vẻ rất mệt mỏi, cho cô ấy một chút không gian yên tĩnh một chút cũng tốt.

~Phân cách

~Dừng chân một chút, cô cau mày nhìn người đàn ông phía trước, hồi lâu liền không nhận được đi đến trước mặt người nào đó, hít một hơi thật sâu.

“Là sao?”Lương Thái Ngọc trừng mắt nhìn hấn hỏi.

Người nào đó vẫn giữ nguyên bộ dạng lười biếng cùng hòa hoa,nhìn cô nhàn nhạt hỏi lại:“Sao?”

“Đừng có ở đây giả ngốc với tôi.”Cô gái nào đó nhin không được quát vào mặt hấn.Dẹp ngay cái bộ mặt vô tội của anh đi,nhìn chường mắt thật đấy.

“Tôi không hiểu em đang nói gì.”Triệu Hàn Lâm bày ra bộ mặt vô tội nhìn cô gái trước mắt hỏi.

Lương Thái Ngọc tức đến muốn dậm chân dấm ngực.Cái bộ mặt tuấn mỹ trước mắt này,nếu có thể cô thật sự muốn bóp nát nó!Đáng ghét thật!

“Anh cho Lãnh Ngạo Thiên biết địa chỉ khách sạn của tôi phải không?”Lương Thái Ngọc tức giận hỏi.Chắc chắn là hấn làm,cô dám lấy tính mạng ran đảm bảo luôn đấy!

“Hóa ra là chuyện đó à?Ừ là tôi đấy,mà anh ta thật sự đến tìm em sao?”Triệu Hàn Lâm chợt hiểu ra.Nhưng mà cũng thú vị thật,cái tên đó thật sự đến tìm cô.

“Ai cho anh làm vậy?”Cô có bảo hấn làm vậy sao?

“Chỉ là địa chỉ thôi chứ có gì quý giá đâu mà phải xin phép.”Triệu Hàn Lâm nhàn nhạt nói,vốn không xem sự tức giận của cô ra gì.

“Nhưng cũng không đến lượt anh làm vậy.”

“Khách sạn cũng là của tôi,tôi muốn cho ai biết là quyền của tôi.”Triệu Hàn Lâm bá đạo nói.Cô đang ở khách sạn của hấn nha,hấn muốn nói cho ai biết là quyền của hấn.Cô quản được sao?

“Anh..!”

“Haiz...trùng hợp thật.”Triệu Hàn Lâm nhàn nhạt nói.

Lương Thái Ngọc cau mày,nhìn theo tấm mắt của hấn.Cái gì?Không phải cô xui xẻo vậy chứ?Mới bước ra khỏi cửa liền liên tiếp gặp khắc tinh!

Khác với sự sững sờ của cô gái bên cạnh,Triệu Hàn Lâm khẽ nhếch môi,có chút thú vị nhìn người đàn ông nho nhã đang đi về phía của bọn họ.

“Lãnh tiên sinh trùng hợp quá.”Người nào đó nhìn người trước mắt cười hỏi.

Lãnh Ngạo Thiên không nói gì,chỉ là nhìn chằm chằm cô gái bên cạnh hỏi:“Sao hai người lại ở đây?”

“Lãnh tiên sinh, anh cũng thú vị thật, tại sao tôi và cô ấy không thể ở đây?”Người nào đó nhìn hấn thú vị hỏi.

“Không phải hai người...”Đã cắt đứt quan hệ rồi sao?

Triệu Hàn Lâm dĩ nhiên nhìn ra,sự bối rối trong mắt của Lãnh Ngạo Thiên.Và tất nhiên hấn cũng biết hấn ta đang suy nghĩ gì.

“Chúng tôi không thể làm bạn bè được sao?”Triệu Hàn Lâm nhàn nhạt hỏi.

Lãnh Ngạo Thiên cũng không có trả lời hấn,kéo tay cô gái nào đó hỏi:“Tại sao cô không nói gì?”

Từ đầu tới cuối cô cũng không có nói tiếng nào.Làm cho hấn có chút lo lắng,thật ra thì cô đang suy nghĩ gì?Tại sao lại đi đến gặp người đàn ông này chứ?Chẳng lẽ cô vẫn còn lưu luyến với hấn...

“Tôi có thể nói gì?”Lương Thái Ngọc mắt đẹp nhìn hấn hỏi.Cô nên nói gì?Cô cũng không biết...

“Lãnh tiên sinh,chúng tôi chỉ trùng hợp gặp nhau thôi anh đừng nghi ngờ.”Triệu Hàn Lâm nhìn hấn nhàn nhạt nói.

“Tại sao tôi phải nghi ngờ?”Lãnh Ngạo Thiên vô ý thức phản bác.Hấn nghi ngờ điều gì chứ?

“Hai người cứ từ từ ở đây nói chuyện đi,tôi đi đây.”Lương Thái Ngọc chán nản nói.Dù sao cô cũng không muốn tếp tục ở đây nhìn hai người này diễn kịch.Cô không có thời gian mà cũng không có hứng thú để xem.

“Đợi chút.” Lãnh Ngạo Thiên vội vàng quay sang ngăn cản cô lại.

Lương Thái Ngọc lạnh lùng gạt tay hắn ra, sau đó quay người rời đi. Hắn bảo cô đứng lại thì cô sẽ đứng lại sao? Từ lúc nào mà trong mắt hắn cô trở nên ngoan ngoãn nghe lời người khác thế? Buồn cười thật...

Lãnh Ngạo Thiên lập tức đuổi theo sau Lương Thái Ngọc. Hắn có chuyện muốn nói với cô, sau có thể rời đi như vậy được.

Triệu Hàn Lâm không nói gì, chỉ là im lặng nhìn một màn lôi kéo trước mắt. Hắn khẽ mỉm cười đi theo sau hai người nào đó. Dù sao hắn cũng đang rất rảnh, nên cũng muốn xem một chút vở kịch của hai siêu sao trước mắt này.

Haiz...nếu đi mua vé cũng rất khó đó nha! Giờ được xem trực tiếp như vậy...tại sao hắn lại không coi chứ? Xem một chút cũng đâu có mất mát gì...

Một lúc lâu sau, chỉ thấy Lương Thái Ngọc tức giận đi qua đường, còn người nào đó thì vội vã đuổi theo phía sau. Hai người cứ như vậy lôi lôi kéo kéo nhau.

Triệu Hàn Lâm thở dài chán nản, còn tưởng là sẽ có chuyện gì thú vị lắm. Xem ra cũng chẳng có gì đáng xem, thôi thì về trước vậy.

Hắn vừa định quay người rời đi, thì đột nhiên giống như nhớ ra cái gì đó. Nhìn hai người phía xa la lên: “Đừng ở đó cãi nhau nữa qua đây đi.”

Dù sao thì lôi lôi kéo kéo nhau ngoài đường cũng rất nguy hiểm, và là chuyện không tốt. Hơn nữa họ còn là người của công chúng nhất định sẽ gây chú ý. Mà đúng là vậy, có rất nhiều qua quanh hai bên đường bàn tán, còn chụp hình nữa.

Mà hai người nào đó vốn không nghe lời nhắc nhở của hắn. Tiếp tục cãi nhau.

“Tôi đã bảo anh đừng theo tôi rồi mà?.” Hắn thật sự nghe không hiểu lời cô nói à? Sao cứ bám mãi lấy cô thế.

“Tôi có chuyện muốn nói.” Lãnh Ngạo Thiên nhàn nhạt nói.

“Không có gì để nói cả.” Lương Thái Ngọc nhìn hắn lạnh lùng nói.

“Được rồi, qua kia rồi nói.” Lãnh Ngạo Thiên đột nhiên ý thức được mọi người xung quanh, kéo tay cô nhắc nhở.

Lương Thái Ngọc sớm đã bị tức giận cùng thù hận mù quáng làm cho mất lý trí. Sự đụng chạm của hắn chỉ càng làm cho cô thêm oán giận. Lạnh lùng đẩy hắn ra, bỏ mặc tất cả đi về phía trước.

“Cẩn thận.” Chỉ nghe thấy hai âm thanh trầm bổng thốt lên.

Lãnh Ngạo Thiên hoảng hốt chạy nhanh về phía trước, kéo cô vào lòng mình trong giây lát liền đẩy cô về phía bên trái. Mọi việc xảy ra chỉ trong tích tắc khiến cho Triệu Hàn Lâm cũng rất bất ngờ, đứng ngây ngốc tại chỗ.

“Gầm”. Một tiếng, không khí chợt lắng đọng lại. Lương Thái Ngọc còn đang ngây người, không hiểu chuyện gì.

Lúc hoàn hồn lại Lương Thái Ngọc chỉ thấy một mảnh đỏ rực trước mắt. Hoảng hốt quay người xuống.

Chuyện này là sao? Tại sao? Không thể nào...cô đang mơ sao?

“Em...không sao chứ?.” Một giọng nói khàn khàn yếu ớt khẽ vang lên.

Giống như được thức tỉnh, cô nhìn người đàn ông đầy máu đang nằm trước mắt, run rẩy hỏi: “Tại sao anh lại làm vậy?.” Tại sao lại đẩy cô ra, để mình phải bị chiếc xe tông vào?

Lãnh Ngạo Thiên cố nén đau đớn, đưa bàn tay lên khẽ vuốt gương mặt của cô, nghẹn ngào cùng đau xót nói: “Để chuộc lỗi với những người tôi yêu.”

Nói xong hắn chỉ thấy mi mắt nặng trĩu một mảnh tối đen xuất hiện. Hắn từ từ ngất đi.

“Ngạo Thiên.” Lương Thái Ngọc sợ hãi hét lên một tiếng. Cô sai rồi, cô sai rồi, cô không muốn hấn chết, Cô không cho hấn chết! Cô vẫn chưa trả thù xong, cô không cho hấn rời bỏ cô sớm như vậy. Tôi còn chưa cho anh biết là tôi rất hận anh, rất căm ghét anh, nhưng mà... cũng rất yêu anh...

“Mau gọi xe cứu thương!” Cô nén đau lòng, cô nhìn người trước mắt nói.

Triệu Hàn Lâm ngay người, gạt đầu một cái liền gọi xe cứu thương tới. Lúc này, hấn thật sự bất ngờ vì hành động của này, không ngờ hấn lại bất chấp tính mạng của mình như vậy. Đây là tình yêu sao?

Triệu Hàn Lâm âm trầm suy nghĩ... thứ này thật sự đang giá tới như vậy sao? Quý báo hơn cả mạng sống của bản thân?

## 19. Chương 19

Trước cửa phòng cấp cứu, không khí vô cùng nặng nề. Mà Lương Thái Ngọc cũng không có nói gì, chỉ là trầm mặt nhìn ánh đèn ở phía trên. Lòng thầm suy nghĩ, nếu hôm nay Lãnh Ngạo Thiên thật sự sẽ chết, thì cô có cảm thấy vui hay không? Có cảm thấy hạnh phúc và mãn nguyện hay không?

Cô không biết! Cái cô biết được chính là hiện tại cảm giác của cô rất khó chịu. Và tất nhiên cũng có... đau lòng.

“Đang lo lắng sao?” Triệu Hàn Lâm vốn đang đứng im lặng ở một bên thì đột nhiên lên tiếng phá hủy bầu không khí yên tĩnh.

“Có chút, dù sao anh ta cũng vì cứu tôi nên mới bị như vậy.” Hít một hơi thật sâu, Lương Thái Ngọc nhàn nhạt nói. Có lẽ, cô chỉ đang lo lắng vì sự việc này có liên quan tới mình thôi.

“Thật sự như vậy? Chứ không phải cô đang lo lắng vì cô quan tâm cậu ta sao?” Người nào đó nhìn cô có chút chế giễu, biểu hiện đã rõ ràng như vậy rồi, còn không dám thừa nhận.

“Không cần anh quản!” Lương Thái Ngọc tức giận trừng mắt nhìn hấn nói. Cô có làm sao thì cũng không liên quan đến hấn.

“Tôi không xen vào nữa là được.” Triệu Hàn Lâm nhìn cô nhú nhú mày, hấn không xen vào nữa là được chứ gì?

\*cách\* Phòng cấp cứu mở ra, một vài bác sĩ và hộ tá bước ra khỏi phòng. Nhìn thấy họ, Lương Thái Ngọc vội vàng chạy đến bên cạnh hỏi: “Anh ta thế nào rồi?”

Vị bác sĩ trẻ tuổi nhìn cô thở dài một cái, nhàn nhạt nói: “Đã qua cơn nguy kịch, nhưng mà trong lúc phẫu thuật chúng tôi có phát hiện ra một chuyện, đó là lá gan của bệnh nhân có vấn đề, e là đã...” Nói để đây vị bác sĩ nào đó có chút khó xử nhìn cô.

Dường như Lương Thái Ngọc không còn đủ bình tĩnh để nghe tiếp nữa, cô vội vàng kéo áo vị bác sĩ nào đó, gấp rút nói: “Đã làm sao?” Hấn bị gì? Đừng có dài dòng như vậy nữa.

“Có lẽ cậu ấy đã bị ung thư, hơn nữa còn rất nghiêm trọng, cần phải có người hiến gan cho cậu ấy, nếu không... sẽ không sống được hết năm nay.” Vị bác sĩ nào đó cau mày nhìn cô, bệnh nhân này cũng quá vô ý rồi đi. Không quan tâm tới sức khỏe của bản thân, bệnh nặng như vậy rồi mà cũng không biết.

“Trước đây anh ấy rất khỏe.” Lương Thái Ngọc vội lên tiếng, sức khỏe của hấn rất tốt, sao tự nhiên lại bệnh nặng đến vậy?

“Là do cậu ấy dùng quá nhiều chất kích thích, có lẽ là do uống quá nhiều rượu.” Vị bác sĩ nào đó cau mày nói, con người bây giờ thật là quá lạm dụng rượu bia rồi, đừng một chút là lấy ra dùng, bây giờ thì hay rồi không ai có thể tưởng tượng được hậu quả về sau.

“Vậy giờ chúng tôi phải làm sao?”



“Ở đây có ai tình nguyện hiến gan cho bệnh nhân hay không?” Bác sĩ nào đó nhàn nhạt hỏi, nếu có người hiến tặng thì chuyện này coi như xong rồi còn gì...

Lương Thái Ngọc trầm mặt, suy nghĩ một lúc lâu rồi nói: “Để tôi.”

Triệu Hàn Lâm vốn đang im lặng, nghe một câu này của cô không khỏi sửng sốt: “Cô đang nói gì vậy?” Hắn nghe lắm sao?

“Không cần anh lo, bác sĩ chúng ta đi làm xét nghiệm.” Lương Thái Ngọc lạnh lùng nói cũng không thèm dòm ngó tới người nào đó.

Triệu Hàn Lâm không hiểu tại sao lại muốn cười. Quan hệ bình thường? À không, phải nói là không có quan hệ gì mà đồng ý hiến tặng không một chút do dự sao?

Vị bác sĩ nào đó nhìn cô gật đầu một cái, sau đó hai người cùng rời đi. Triệu Hàn Lâm nhìn theo bóng lưng của họ thờ dài một tiếng. Chuyện này càng ngày càng phức tạp!

....Khoảng hai tiếng sau....

“Sao rồi?” Người đàn ông nào đó vẫn không nhìn cô mà chỉ nhàn nhạt hỏi, trên tay hắn còn cầm một ly cà phê, chắc là vừa mới mua xong.

“Họ nói tôi không thích hợp..” Lương Thái Ngọc có chút chán nản cùng thất vọng nói.

“Ừ thì sao?” Sắc mặt Triệu Hàn Lâm không có thay đổi hỏi cô. Hay là để hắn chết?

“Tôi muốn anh đưa tôi đi gặp một người.” Lương Thái Ngọc lạnh nhạt nói, ánh mắt cô đột nhiên trở nên thẳng thắn. Trên đời này e là chỉ có người đó mới có thể cứu hắn...

“Tôi có thể hỏi người đó là ai không?” Triệu Hàn Lâm nhìn cô có chút tò mò hỏi. Giờ phút này còn gặp ai?

“Tới nơi rồi anh tự nhiên sẽ biết.” Cô nhìn hắn lạnh nhạt đáp.

Triệu Hàn Lâm khoác tay một cái, có chút lười biếng cùng chán nản, phun ra hai chữ: “Đi thôi!” Mấy người này thật là nhiều bí mật, mà hắn cũng không có hứng thú tìm hiểu.

~Phân cách

~~Lương Thái Ngọc bảo Triệu Hàn Lâm chờ cô đến trước một căn biệt thự ở ngoại ô thành phố.

Tới nơi, hắn chậm rãi liếc mắt nhìn căn nhà xa hoa kia, khẽ cau mày lại nhìn sang người bên cạnh hỏi: “Cô xác định muốn tới nơi này?”

Thật ra thì Triệu Hàn Lâm biết chỗ này là chỗ nào, cũng biết chủ nhân của căn biệt thự ấy là ai. Nhưng có điều hắn rất thắc mắc, tại sao cô lại tới đây? À không phải nói làm cách nào mà cô biết nơi này...

“Ừ.” Cô lạnh nhạt đáp, vốn không quan tâm đến sự nghi ngờ của người nào đó, làm sao cô không biết được người đàn ông này đang suy nghĩ gì chứ...

Triệu Hàn Lâm nhíu nhíu mày, nhưng vẫn lười biếng mở cửa xe ra: “Xuống xe đi.”

Lương Thái Ngọc bước xuống xe, thì quay sang nhìn hắn hỏi: “Muốn vào không?”

“...” Hắn trầm mặt, nhưng vẫn về trước.

“Hai vị tìm ai?” Một cô gái người làm trẻ trung ra hỏi hai người nào đó.

“Chúng tôi đến tìm Phương phu nhân.” Lương Thái Ngọc nhìn người nào đó nhàn nhạt nói.

Cô gái nọ nghi hoặc nhìn họ hồi lâu, nhưng vẫn đi lên lầu báo cho lại cho bà chủ của mình biết.

Khoảng chừng năm phút sau, một người phụ nữ trung niên bước xuống. Bà mặc một cái đầm màu đỏ nâu quý phái, mái tóc đen xỏa tới bả vai. Môi đỏ hồng, mũi cao ráo, tuy đã có tuổi nhưng nhìn bà vẫn rất xinh đẹp và quý phái.

Người phụ nữ trung niên nọ nhìn hai người đang ngồi trên ghế sofa, trầm giọng hỏi: “Hai người là ai?”

“Chúng tôi là ai không quan trọng, quan trọng là chúng tôi có chuyện muốn tìm bà.” Lương Thái Ngọc nhìn người phụ nữ nọ lạnh lùng nói.

Bao nhiêu năm không gặp, không ngờ bà ấy vẫn không có gì thay đổi. Vẫn là cái bộ dáng ấy...

“Có chuyện gì?” Người nọ lạnh nhạt hỏi.

“Bà còn nhớ Lãnh Ngạo Thiên con trai của bà chứ?” Lương Thái Ngọc chế giễu hỏi, cô đã cố đè thấp thanh âm, nhưng có thể nhận thấy được là cô đang tức giận.

Triệu Hàn Lâm nghe thấy lời này, hơi ngậy người trong chốc lát. Cái gì? Lãnh Ngạo Thiên là con trai của người phụ nữ này, chuyện này thật mới mẻ!

Hắn có chút thú vị nghĩ, sau đó chậm rãi nâng tách trà lên nhấp nháp. Thôi thì cứ ngồi im lặng ở một bên xem kịch vui vậy!

“Tôi không có con trai!” Người phụ nữ nào đó có chút hoảng hốt, vô ý thức phản bác. Làm sao cô có thể biết được chuyện đó? Cô gái này là ai..

“Diệp Hân phu nhân!” Lương Thái Ngọc nghiêng răng nghiêng lợi gọi tên bà.

“Cô...!” Diệp Hân sửng sốt, sao cô gái này lại biết tên của bà chứ?

“Đang bất ngờ vì tôi biết tên của bà sao? Tôi còn tưởng bà quên mất tên của mình rồi đấy!” Lương Thái Ngọc chế giễu nói. Cô còn tưởng bà đã quên cuộc sống xa hoa rồi, nên đã quên mất bản thân mình thật sự là ai! Quên mất đứa con trai mà bà đã lạnh lùng và tàn nhẫn vứt bỏ đi. Cô mãi nhớ về cái ngày ấy, cái ngày cách đây mười mấy năm về trước.... người phụ nữ này làm cách nào mà vứt bỏ đi đứa con ruột của mình.

“Cô rốt cục muốn thế nào?” Diệp Hân run rẩy hỏi, cô gái này muốn làm gì? Tổng tiền bà sao?

Ném cho bà một cái nhìn khinh bỉ, Lương Thái Ngọc lạnh lùng đưa ra đề nghị: “Tôi muốn lá gan của bà!”

“Cô!” Người nào đó tức giận quát. Cái gì lá gan của bà? Cô gái này đang nói gì thế?

“Ngạo Thiên đang bệnh nặng, cậu ấy cần người hiến tạng gan.”

“Vậy thì sao?” Người nào đó tức giận nói. Có liên quan đến bà sao?

“Lãnh Ngạo Thiên là con bà!” Lương Thái Ngọc giận dữ quát, nếu không phải bà là trưởng bối, cô thực sự không biết mình sẽ làm gì với người phụ nữ vô tâm, tàn nhẫn không tình thân này nữa.

“Không phải!” Diệp Hân vô ý thức phản bác.

Lương Thái Ngọc điên cuồng cười to, trong giọng cười có thể nghe thấy rõ ràng sự khinh bỉ “Bà không nhận, nhưng cái này sẽ chứng minh.” Nói xong, cô lạnh lùng quần xuống cho bà một bộ hồ sơ và một tấm hình.

Người nào đó nhìn thấy vật trên bàn, khẽ run rẩy, suy sụp ngã quỵ xuống sàn nhà.

Triệu Hàn Lâm vốn không nói tiếng nào, chợt bật cười to, thay Lương Thái Ngọc nói tiếp lời thoại: “Hoặc là cứu hoặc là mất hết tất cả! Thú vị!” Thú vị thật!

“Hai người..”

“Bà nghĩ cho kĩ đi, nếu để cho Phương tổng biết chuyện này, ông ta sẽ tha cho bà sao?” Có lý nào một người đàn ông lại chấp nhận đực chuyện người phụ nữ của mình lại lừa dối mình suốt mười mấy năm qua chứ? Sẽ không!

“Cô cần gì tôi đều cho hết!” Diệp Hân lo sợ nói, họ cần gì bà đều đáp ứng. Khó khăn lắm bà mới có được cuộc sống như ngày hôm nay, không thể để ai phá hủy nó được.

“Tôi nói rồi đấy, tôi cần gan của bà!”

“Tôi..cái khác được không?” Bà thử đưa ra kiến nghị, có thể nào không tổn thương đến thân thể của bà được không?

“Cứu hay không cứu?” Lương Thái Ngọc lạnh lùng nhìn bà đáp, cho thấy ý định không thể thay đổi và lay động.

## 20. Chương 20

Cho đến cuối cùng thì Diệp Hân vẫn chấp nhận hiến tạng gan của mình cho Lãnh Ngạo Thiên. Đối với chuyện này, Lương Thái Ngọc không ngừng cười lạnh, không ngờ lại có một người mẹ như vậy! Ngay cả cứu tính mạng của con ruột của mình mà cũng đắn đo suy nghĩ.

Hai người họ cùng nhau đưa bà đến bệnh viện mà Lãnh Ngạo Thiên đang ở, đứng trước cửa phòng bệnh người nào đó âm thầm hít một hơi thật sâu.

Bà âm thầm đánh giá người đàn ông nào đó sắc mặt có chút tái nhợt đang nằm trên chiếc giường lớn. Hai tay của anh có chút vô lực đặt trên giường lớn, gương mặt vốn tuấn lãng giờ lại vô cùng mệt mỏi, tái nhợt. Ánh mắt híp chặt, môi bạc không còn chút huyết sắc, thoạt nhìn vô cùng đau khổ, có điều là trông anh ta vẫn rất bình thản như không có chuyện gì vậy.

“Đau lòng sao?” Lương Thái Ngọc lạnh nhạt hỏi, xem ra bà ta cũng còn có chút lương tâm. Thấy con mình như vậy lại lộ ra ánh mắt quan tâm, dù chỉ là thoáng qua thôi, nhưng có lẽ là thật lòng.

“Không có...” Diệp Hân nghẹn ngào phủ nhận, nhưng có điều ánh mắt của bà đã bán đứng mình. Nó không thể che giấu được sự quan tâm cùng đau đớn.

Lương Thái Ngọc trầm mặt, bà ta cũng biết đau sao? Vậy sao năm xưa lại làm như vậy? Điều này cô thật sự không hiểu nổi...

“Hai người không vào ở đây làm gì nữa?” Triệu Hàn Lâm khoắc tay, nhìn hai người trước mắt hỏi. Có phải họ định ở đây nói chuyện phiếm với nhau không vậy, sao còn chưa chịu vào?

“Bây giờ không còn chuyện của anh nữa rồi, anh về đi!” Lương Thái Ngọc nhàn nhạt nói. Không còn việc của hân nữa, hân nên về rồi. Nếu như còn tiếp tục ở lại đây chỉ gây thêm phiền phức mà thôi.

Triệu Hàn Lâm có chút ngẩn ra, bây giờ là sao đây? Lợi dụng hân xong thì có thể đuổi hân đi sao? Mặc kệ, dù sao chuyện nhà họ hân cũng không thích quản, đành trở về vậy...

“Tôi cũng không có ý định ở đây!” Lạnh nhạt bỏ lại một câu, sau đó Triệu Hàn Lâm liền lười biếng rời đi.

Lương Thái Ngọc đi vào, thản nhiên gọi người nào đó trên giường bệnh: “Ngạo Thiên!”

Lãnh Ngạo Thiên theo tiếng gọi mà quay đầu lại nhìn cô, chớp chớp mắt mấy cái, sau đó nói: “Em tới thăm tôi sao?” Không ngờ cô lại có thể tới thăm hân, chuyện này làm cho hân thật sự rất bất ngờ.

“Anh cứu tôi, tôi đến thăm anh là chuyện rất bình thường!” Lương Thái Ngọc thản nhiên nhìn hân nói.

“Ừ.”

“Chắc anh đã nghe bác sĩ nói về bệnh của mình rồi chứ?”

“Ừ, tôi nghe rồi.” Sắc mặt Lãnh Ngạo Thiên vẫn không thay đổi chỉ lạnh nhạt đáp.

“Có dự tính gì không?” Nhìn thản sự thản nhiên của hân, Lương Thái Ngọc khó chịu cau mày. Hân nói cứ như là chuyện không liên quan tới mình vậy. Mà thật ra chuyện này liên quan trực tiếp hân!

“Cứ thuận theo tự nhiên...” Lãnh Ngạo Thiên thản nhiên nói. Đến giờ phút này, còn có dự tính gì nữa chứ? Có chẳng là ngồi đó chờ đợi sự phẫn nộ của ông trời thôi, có lẽ chuyện ngày hôm nay cũng là một kết thúc vô cùng tốt đẹp rồi. Đây là cái giá mà hân đáng phải nhận! Hân cũng không còn hối tiếc gì nữa. Rũ mắt xuống, có lẽ bây giờ hân đã có chút mặt mũi để gặp cô ấy rồi!

“Anh không coi trọng mạng sống của mình sao?” Lương Thái Ngọc tức giận nói, sao hắn có thể bi quan như vậy? Cô đã tìm mọi cách để cứu hắn vậy mà hắn lại...

Lãnh Ngạc Thiên ngẩng đầu lên nhìn cô, ánh mắt có chút phức tạp. Tại sao? Cô quan tâm sống chết của hắn sao? Hắn còn tưởng mình chết đi, cô sẽ rất hạnh phúc chứ...

Trầm mặt một lát, hạnh lạnh nhạt phun ra vài chữ: “Không phải tôi chết đi...em sẽ vui sao, em rất chán ghét tôi mà?” Mà có lẽ nếu như hắn thật sự chết đi, hắn cũng sẽ cảm thấy thanh thản...

“Đúng vậy, tôi sẽ rất vui...”

Nhưng cũng rất đau lòng...

“Như vậy được rồi, cứ để như vậy đi mọi người sẽ thấy hạnh phúc...” Lãnh Ngạc Thiên có chút tuyệt vọng đáp. Hắn đang mong đợi cái gì chứ?

“Nếu anh sống tốt tôi sẽ cảm thấy vui hơn.” Lương Thái Ngọc cau mày, thản nhiên nói. Cô quyết định chấp nhận đối diện với sự thật rằng...cô yêu hắn hơn bất kì ai trên đời này!

“Em...!” Lãnh Ngạc Thiên có chút bất ngờ nhìn cô, hắn nghe lầm sao? Hay là đã hiểu lầm ý của cô rồi?

Không đợi hắn kịp phản ứng, Lương Thái Ngọc chậm rãi lại gần ôm lấy hắn. Nghẹn ngào nói: “Anh phải sống! Phải sống để bù đắp cho em!”

Cô không cho hắn chết. Khó khăn lắm hai người họ mới được gặp lại nhau...

Đây là ý trời! Ông trời muốn Lãnh Ngạc Thiên bù đắp cho cô, cô không thể để hắn cãi lại ý định của ông trời được.

Không cho phép hắn rời khỏi cô thêm lần nào nữa!

“Jelly..”

“Gọi em Thái Ngọc...” Lương Thái Ngọc nhàn nhạt nói.

“...” Lãnh Ngạc Thiên cứng đờ. Thái Ngọc?

“Anh có từng tin chuyện số phận không?” Lương Thái Ngọc nhìn hắn hỏi.

“Không biết...”

“Vậy anh có tin tưởng em hay không?” Lương Thái Ngọc đầy hy vọng nhìn hắn. Hắn có tin hay không?

“Anh tin tưởng em.” Ít ra bây giờ hắn thật sự rất tin tưởng cô. À không phải nói từ trước tới giờ hắn chưa bao giờ nghi ngờ cô cả!

“Nếu em nói...em là Lương Thái Ngọc anh có tin không?”

Cô e ngại nhìn Lãnh Ngạc Thiên hỏi? Hắn có tin không? Ngay cả bản thân cô còn không thể nào tin được chuyện mà mình trùng sinh...thì liệu hắn có tin hay không?

“Em nói gì vậy...” Lãnh Ngạc Thiên cau mày, nếu cô nói đùa thì chuyện này quả thật quá mức cho phép rồi đấy! Hắn không muốn ai nhắc đến cô ấy nữa...

“Không có...em nói thật, anh phải tin em!” Lương Thái Ngọc gấp rút nói.

“Đủ rồi! Em đừng nói nữa!” Lãnh Ngạc Thiên quát lên.

“Mười năm trước anh ở bên bờ sông đã cứu em, còn nữa lúc nhỏ anh thích nhất là sưu tầm ticket, anh hay bỏ những miếng ticket đó vào một cái hộp rồi cất dưới giường, có một lần...” Lương Thái Ngọc nhìn hắn nói không ngừng chỉ mong hắn có thể tin tưởng cô...

“Làm sao em biết mấy chuyện này?” Lãnh Ngạc Thiên lạnh lùng nhìn cô hỏi. Lẽ nào cô lại cho người điều tra quá khứ của hắn? Mà những chuyện đó...không thể nào điều tra được. Là ai đã nói với cô chứ?

Rũ mắt xuống, cả người cô run rẩy, lạnh lùng cùng đau lòng nghẹn ngào thốt ra vài chữ: “Cô bị xe tông sao? Thật kém cỏi!”

Lãnh Ngạo Thiên chỉ cảm thấy giống như trời đất đang xoay chuyển. Những lời này...làm sao có thể?!

“Anh đã từng nói như vậy trước lúc em sắp chết...” Đôi mắt cô ửng đỏ, tuy rằng chuyện này đã qua rồi. Nhưng đối với cô nó vẫn là một nỗi đau...

“Xin lỗi...anh xin lỗi.” Lãnh Ngạo Thiên run rẩy nói, dù chuyện này rất khó tin, nhưng....nó là sự thật! Cô còn sống! Thật sự còn sống!

“Đã qua rồi, không cần nhắc lại.” Lương Thái Ngọc lạnh nhạt nói.

“Tại sao? Tại sao lại tha thứ cho anh?” Sau tất cả mọi chuyện mà anh làm. Bản thân anh cũng không thể nào tha thứ được cho bản thân, thế mà cô lại...

“Bởi vì em yêu anh.” Lương Thái Ngọc ngắn gọn đáp, vì cô yêu anh nên tất cả lỗi lầm của anh, cô đều có thể bỏ qua. Để nó trôi vào dĩ vãng...

“Cám ơn em...” Lãnh Ngạo Thiên ôm cô vào lòng nghẹn ngào nói, nước mắt của hani người cứ nhưng ngưng đọng tại giây phút này. Bây giờ cảm giác của họ rất hỗn loạn, đau đớn lẫn hạnh phúc đều có...

Lau đi những giọt nước mắt của mình, Lương Thái Ngọc nhẹ nhàng nói: “Hôm nay, em có dẫn một người tới gặp anh!”

Khẽ vuốt những loạn tóc mềm mại của cô, Lãnh Ngạo Thiên ôn nhu nhìn cô gạt đầu một cái, nói: “Ừ...ai vậy?”

Lương Thái Ngọc đi ra ngoài, nhìn người nào đó lạnh nhạt nói: “Bà có thể vào rồi!”

Lãnh Ngạo Thiên vốn đang rất vui vẻ, nhưng khi nhìn thấy người nào đó bước vào. Sắc mặt liền tối lại đến mức vô cùng khó coi, giọng hằn lạnh như băng nhìn người nào đó hỏi: “Tại sao bà tới đây?” Ai cho phép bà tới đây chứ? Phải nói là bà không nên xuất hiện ở đây mới đúng!

“....”

## 21. Chương 21

“Ngạo Thiên, bà ấy tới đây để cứu anh!” Lương Thái Ngọc vỗ vai hấn, dịu dàng nói.

“Anh không cần!” Lãnh Ngạo Thiên tức giận quát, cho dù là hấn có chết đi hấn cũng sẽ không bào giờ cần sự giúp đỡ từ người phụ nữ này.

“Không có bà ấy anh sẽ chết!” Lương Thái Ngọc cau mày, giờ phút này rồi mà tại sao hấn vẫn còn cố chấp như vậy chứ!

“Cứ mặc kệ anh đi!” Hấn lạnh nhạt nói, không cần hấn không cần bất kỳ thứ gì của người phụ nữ tàn nhẫn này hết! Có cho không hấn cũng sẽ không bào giờ nhận!

“Anh!” Lương Thái Ngọc tức giận tới không nói được lời nào. Bây giờ hấn là sao đây? Tính tình lại giống như lúc trước, vậy mà cô cứ nghĩ hấn đã thay đổi rồi chứ!

“Tôi biết cậu rất hận tôi...” Người phụ nữ trung niên xinh đẹp mặc chiếc đầm màu đỏ nâu đứng im lặng này giờ bỗng lên tiếng nói.

“Bà biết thì tốt! Còn không mau cút đi!” Lãnh Ngạo Thiên khinh thường nhìn bà nói. Bà không đi chẳng lẽ là đang đợi hấn đuổi bà đi sao?

“Nhưng mà, nếu không có tôi cậu sẽ chết!” Người nào đó thản nhiên nói, ánh mắt thoảng qua một chút đau lòng. Có lẽ đứa con này thật sự rất hận bà, cũng phải thôi bà đã bao giờ làm tròn trách nhiệm của một người mẹ đâu chứ? Nó hận bà là phải, rất dễ hiểu thôi!

“Từ khi nào mà bà lại quan tâm tới sống chết của tôi vậy?” Lãnh Ngạo Thiên chế giễu nói. Nực cười thật! Hắn có nằm mơ cũng không ngờ những lời này lại có thể phát ra từ miệng của bà, người phụ nữ nhẫn tâm đã bỏ rơi hắn cách đây mười mấy năm về trước. Bà có tư cách gì mà nói những lời này chứ?

Diệp Hân trầm mặt không nói lời nào. Bà có thể nói gì đây chứ? Sự thật là bà đã bỏ rơi hắn... đến bây giờ còn nói những lời này. Ai sẽ tin? Có chăng chỉ là làm cho người ta chê cười mà thôi!

“Không trả lời? Hay là không biết nói gì?” Lãnh Ngạo Thiên vẫn không buông tha mà tiếp tục chế nhạo. Hôm nay, hắn muốn đem món nợ mười mấy năm thanh toán một lần, bà có gan đến đây thì phải có can đảm để tiếp nhận sự thù hờn này của hắn.

“Cậu..!” Tại sao có thể nói như vậy?

“Được rồi, hai người đừng nói nữa!” Lương Thái Ngọc nhin không được lên tiếng ngăn cản. Nếu cô còn không ngăn lại e là chuyện này sẽ càng diễn biến phức tạp hơn.

“Em nói đi sao lại gọi bà ta đến?” Bình tĩnh lại, hắn ngồi xuống ghế nhìn cô chất vấn. Cô thừa biết là người mà hắn không muốn gặp nhất chính là người phụ nữ này, sao còn kêu bà ta đến nữa chứ?

“Em muốn cứu anh.” Lương Thái Ngọc thản nhiên nói. Vì muốn cứu hắn cô sẽ làm tất cả mọi thứ.

“Anh không cần!” Nếu phải nhờ đến bà ta hắn thà chết còn hơn!

“Sao anh lại cố chấp như vậy!”

“Trước giờ anh đều như vậy!” Cô sống cùng hắn lâu như vậy lẽ ra nên nhận ra điều này từ sớm mới phải.

“Bà ấy là mẹ anh!” Lương Thái Ngọc tức giận đến run rẩy nói. Dù sao cũng là mẹ còn chẳng lẽ một chút tình cảm cũng không có? Người ta vẫn thường nói mẫu tử tình thâm mà...

“Tôi không có mẹ! Đặc biệt là bà! Bà không thể nào là mẹ tôi! Tôi không có một người mẹ như bà!” Lãnh Ngạo Thiên tức giận đứng dậy, trừng mắt nhìn người phụ nữ nào đó quát.

“Ta xin lỗi...” Diệp Hân nhìn sự phẫn nộ của người trước mắt mà run rẩy nói.

Lãnh Ngạo Thiên cười điên cuồng, chế nhạo nhìn bà nói: “Xin lỗi?! A ha ha! Bà nghĩ sao tất cả những gì mà bà làm với tôi, một câu xin lỗi là xong sao?” Buồn cười thật!

“Con có thể không tha thứ cho ta, nhưng ta thì không thể bỏ mặc cho con chết...” Diệp Hân nghẹn ngào nói. Ít ra như vậy bà sẽ bù đắp được một phần nào đó cho hắn.

“Aicần bà cứu tôi?! Có một phần cơ thể của bà chỉ làm cho tôi cảm thấy kinh tởm mà thôi!” Hắn lạnh lùng nói.

“...”

“Bác về trước đi, hôm khác lại đến!” Lương Thái Ngọc chột lên tiếng. Nếu bà còn tiếp tục ở đây, e là chỉ làm cho Lãnh Ngạo Thiên càng tức giận thêm mà thôi. Nên về đi thì sẽ tốt hơn!

Diệp Hân có chút đắn đo, nhưng nhìn lại tình cảnh bây giờ, bà khẽ gật đầu một cái nói: “Ta về trước, hôm khác lại đến thăm hai đứa!”

Nhìn theo bóng lưng của người nào đó, Lương Thái Ngọc thở dài. Quay đầu lại nhìn Lãnh Ngạo Thiên đang tức giận, nói: “Có lẽ bà ấy đã biết lỗi của mình rồi!”

“Thì sao?” Sắc mặt của Lãnh Ngạo Thiên vẫn lạnh lùng không hề thay đổi chút nào.

“Nghe nói mấy năm này bà ấy sống cũng không được tốt lắm!” Lương Thái Ngọc thản nhiên nói. Cô có cho người điều tra, nghe nói mấy năm nay Phương Thế Lâm không hề để ý tới bà, ở bên ngoài có người phụ nữ khác. Không những vậy còn dẫn về nhà, bên ngoài bà vẫn là một Phương phu nhân cao quý, nhưng thật chất chỉ là bù nhìn mà thôi. Không ai xem trọng, nói chung là cuộc sống còn tệ hơn cả người hầu trong nhà. Có lẽ đây là cái giá đắt nhất mà bà phải nhận rồi!

“Chuyện đó cũng chẳng liên quan gì tới anh cả!” Lãnh Ngạo Thiên lạnh giọng nói. Hắn không quan tâm cũng không muốn biết bà ấy sống sao!

“Chẳng lẽ ngày cả mạng sống của mình anh cũng không để ý sao?” Lương Thái Ngọc có chút tức giận nói.

“Dĩ nhiên có, nhưng hai chuyện này khác nhau...” Lãnh Ngạo Thiên e ngại cúi đầu nói. Hắn quan tâm sống chết của bản thân nhưng mà không có nghĩa là sẽ tha thứ cho người nào đó...

“Khác nhau ở chỗ nào?” Lương Thái Ngọc châm chọc hỏi. Hắn còn cố chấp ở điểm nào chứ?

“...”

“Nói cho cùng là không thể tha thứ được đúng không?” Người nào đó thản nhiên hỏi tiếp.

“Đúng vậy!” Lãnh Ngạo Thiên thản nhiên thừa nhận.

“Vậy anh có từng nghĩ tại sao em tha thứ cho anh chưa? Tại sao em làm được mà anh lại không làm được giống như em hả?” Lương Thái Ngọc thản nhiên hỏi hắn. Ngay cả việc mà hắn từng nhẫn tâm giết chết tình yêu lẫn mạng sống của cô, cô còn có thể tha thứ! Còn chuyện này thì có đáng là gì chứ?

“Anh...” Lãnh Ngạo Thiên trầm mặt. Tại sao hắn lại không làm được như cô chứ?

“Hãy bao dung cho họ giống như em đã từng tha thứ cho anh!” Lương Thái Ngọc kiên định nhìn hắn nói.

“Được rồi, em về trước đi, có gì mai nói sau!” Hắn mệt mỏi rồi không muốn nói tiếp nữa.

“Vậy em về trước!” Lương Thái Ngọc bất đắc dĩ thở dài nói, xem ra nút thắt trong lòng hắn thật sự rất khó có thể gỡ ra được.

Nhìn theo bóng dáng nhỏ nhắn của cô dần biến mất hẳn. Lãnh Ngạo Thiên có chút suy tư, hắn cũng không có nghĩ gì chỉ là trầm mặt suy nghĩ.

....Phân cách....

“Ngạo Thiên không xong rồi!” Mới sáng sớm cô đã chạy vào phòng của hắn la hét. Trên gương mặt còn rất lo lắng, cùng bối rối.

“Sao vậy?” Lãnh Ngạo Thiên ngồi dậy, nhìn cô hỏi. Có chuyện gì mà sáng sớm đã hồi hộp như vậy chứ?

“Mẹ anh...mẹ anh gặp tai nạn rồi!” Lương Thái Ngọc thở phào nói.

Lãnh Ngạo Thiên giật mình, gương mặt thoáng lay động, đột nhiên lại trầm tĩnh lại hỏi: “Tại sao lại như vậy?” Thật ra hắn rất muốn hỏi là có nặng lắm không? Nhưng không hiểu sao lại không nói ra được...

“Hôm qua, trên đường về thì gặp tai nạn, bây giờ đang ở phòng đặc biệt! Chúng ta mau qua thăm đi!” Lương Thái Ngọc vội vàng kéo tay hắn nói.

Do dự trong chốc lát, hắn vẫn gật đầu đi theo cô. Đi đến trước phòng bệnh hắn chỉ thấy một người phụ nữ có chút yếu ớt nằm trên giường, gương mặt bà tái nhợt, còn có một chút vết thương ngoài da.

“Sao lại nặng như vậy?” Hắn cũng không có nhìn bà mà chỉ lạnh nhạt hỏi, nhìn qua chỉ là vết thương ngoài da, sao gương mặt bà lại khó coi tới như vậy chứ!

“Là do bệnh tim của bác ấy tái phát!”

Lãnh Ngạo Thiên giật mình, người khẽ run rẩy. Sao lại có thể như vậy? Mới hôm qua bà còn rất khỏe!

“Ngạo Thiên...” Diệp Hân yếu ớt gọi.

“Sao?” Lãnh Ngạo Thiên có chút quan tâm nhìn bà.

“Con có thể tha thứ cho ta hay không?” Ít ra trước khi chết bà thật sự rất mong nhận được sự tha thứ từ đứa con này...

“Giờ phút này, bà còn nói những lời đó làm gì nữa.” Lãnh Ngạo Thiên khẽ cau mày.

“Con tha thứ cho ta, như vậy...ta ra đi mới được thanh thản.” Diệp Hân yếu ớt rơi nước mắt.

“Bà sẽ không chết!” Lãnh Ngạo Thiên run rẩy nói.

“Ta biết sức khỏe ta hơn ai hết...trước lúc chết ta mong con hãy chấp nhận lá gan của ta, hãy thay ta sống thật tốt!” Diệp Hân vô vọng nói, sắc mặt bà càng ngày càng tái nhợt. Hơn ai hết bà biết lần này mình sẽ không qua khỏi.

“Tôi...”

“Làm ơn..!” Người nào đó yếu ớt cầu xin.

“Được. Nhưng bà cũng phải sống tốt!” Lãnh Ngạo Thiên ôn nhu nhìn bà nói.

“Cám ơn con...” Diệp Hân chậm rãi rơi những giọt nước mắt hạnh phúc. Đời này bà không còn gì để luyện tiếc nữa. Chậm rãi nhắm mắt lại, có lẽ nên bắt đầu một giấc mộng vĩnh hằng thôi.

Lãnh Ngạo Thiên nhìn thấy bà nhắm mắt mà vô cùng sợ hãi, khẽ lay động bà dậy mà gào thét. Hắn không cho bà chết, hắn vừa mới tha thứ cho bà thôi, họ còn chưa có tận hưởng một cuộc sống hạnh phúc: “Mẹ...”

Lương Thái Ngọc đau lòng, siết bàn tay anh lại, đau lòng an ủi: “Đừng buồn,có em ở đây rồi!”

“...”

...Vài tháng sau....

Ca phẫu thuật rất thành công, sức khỏe của Lãnh Ngạo Thiên phục hồi rất tốt. Mà Lương Thái Ngọc và Lãnh Ngạo Thiên cũng giải nghệ không tham gia vào giới showbiz nữa. Họ cưới nhau và cùng nhau qua Anh để sống một cuộc sống hạnh phúc.

“Cả đời này anh cũng không được phụ lòng em!” Lương Thái Ngọc vòng tay qua cổ của người nào đó nói.

“Cả đời này anh chỉ yêu mình em.” Người đàn ông nào đó sững nình nhìn cô cười nói.

“Em nói gì anh cũng phải nghe theo!” Lương Thái Ngọc ngất mũi hắn nói.

“Em nói gì anh cũng nghe!” Lãnh Ngạo Thiên hôn nhẹ lên trán của cô từ tốn nói.

“Tốt lắm! Vậy anh mau đi lau nhà đi!” Cô gái nào đó nhìn người đàn ông trước mặt cười sáng khoái, hắn lại mắc lừa cô!

Trán của Lãnh Ngạo Thiên nổi vài vạch đen, nhưng vẫn lắc lắc đầu nói: “Được,anh lập tức đi lau nhà!”

“Còn nữa em đói..”

“Anh làm đồ ăn cho em.”

“Em khát nước.” Người nào thỏa mãn tiếp tục đòi hỏi đó vẫn không.

“Anh pha sữa cho em”

“Em muốn ra ngoài chơi.”

“...”

Hoàn

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-minh-tinh-cai-gi-chu-sieu-cap-phuc-hac-thi-co>*